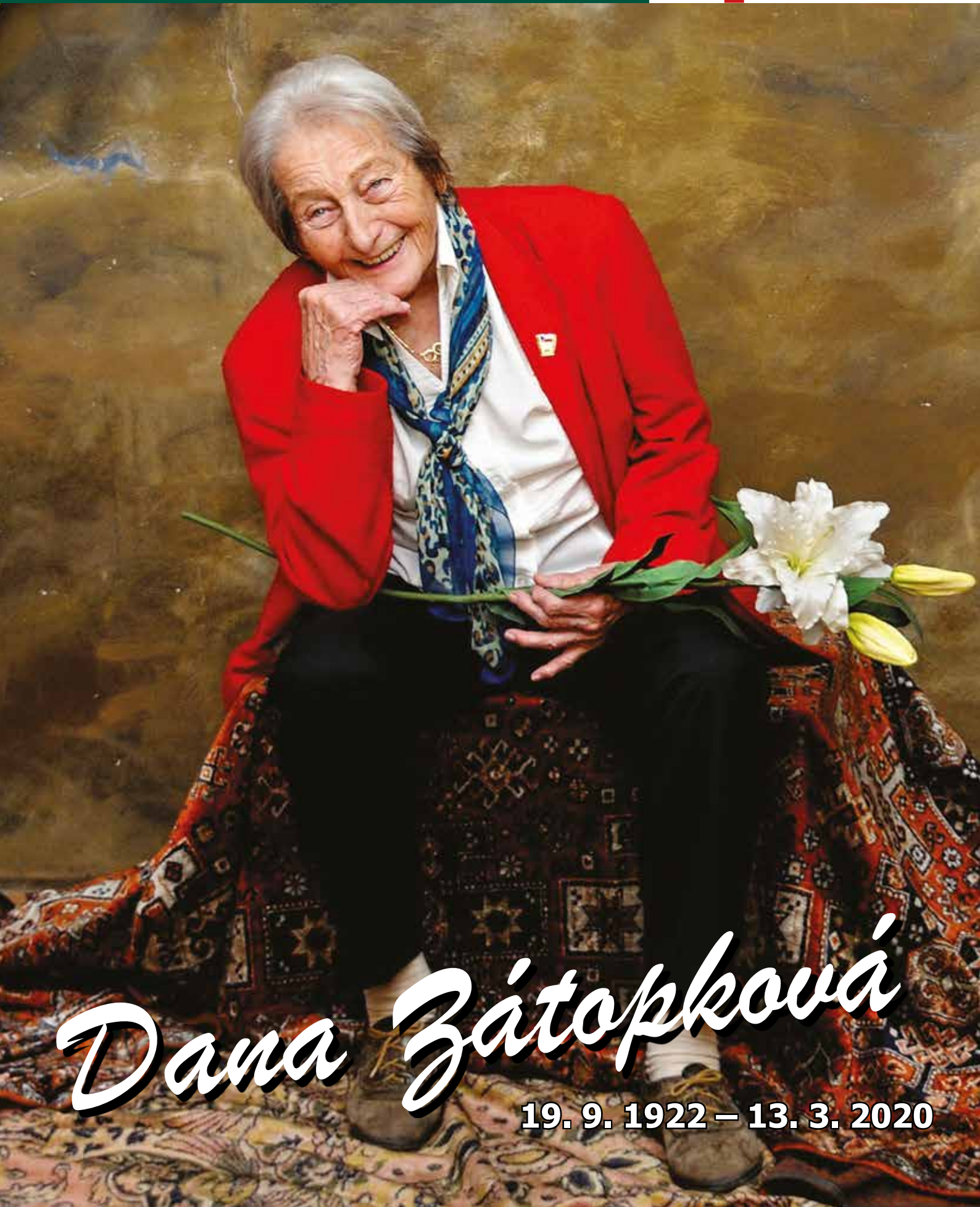

čtvrtletník Armádního sportovního centra DUKLA

1 | 2020

dukla sport

Dana Zátopková

19. 9. 1922 – 13. 3. 2020

Dne 13. března
2020 zemřela
ve věku 97 let
olympijská
vítězka

DANA ZÁTOPKOVÁ

(rozená Ingrová)

Za všechno děkuji, za přátelství,
za lásku, za krásné chvíle.
Děkuji osudu, že mne připravil
tak zajímavou cestu životem.

Rozloučení se bude konat v pátek 20. března 2020
v 15.30 hodin v obřadní síni krematoria v Praze-
Strašnicích, Český klub olympioniků
Rodina Ingrova Rodina Zátopkova
Armádní sportovní centrum Dukla

Na podzim roku 2018 se nám ve spolupráci s panem Zdeňkem Ertlem povedlo vydat Hvězdy, nádhernou knihu fotografií armádních sportovců od Jana Saudka. Na obálce této luxusní publikace je trojice věhlasných oštěpařů Dana Zátopková, Jan Železný a Barbora Špotáková. Saudek k této fotografii napsal: „Tady, více než jinde, zůstávám ohromen. Samozřejmě to jsou hvězdy, vlastně supernovy, ale pro mě je to rodina, matka, syn a vnučka. Tři generace a dějiny slávy naší milované země. A taky důkaz, že fotografii dělají modely, ne fotograf. Pro mě je tahle trojice nejvíce, protože jsem, klečící, směl být u jejího vzniku.“

Poslední měsíce jsme paní Danu navštěvovali v ÚVN ve Střešovicích. V okamžicích, kdy se jí dařilo lépe, nám slibovala, že to možná dá do stovky. V jiných situacích s námi mluvila o tom, že už se chystá na cestu. Chtěla, abychom věděli, že si připravuje scénář svého pohřbu.

Snad všichni, co jsme ji znali, jsme ji měli moc rádi. Byla skvělou vypravěčkou a velmi ráda zpívala lidové písničky. Zнала jich spoustu: české, moravské, slovenské, ale i maďarské, německé, anglické. Nestačil jsem jí. „Východniarskou“ písničku A dze idžeš Helenko, Helenko jsem se musel doučit. Držet krok jsem ale zvládal třeba u Na košickej turni.

Vždy se paní Daně zvedla nálada, když si mohla zazpívat. Byla nadšená z dárku od ministra obrany Lubomíra Metnara, který jí přišel osobně pográtulovat k 97. narozeninám s cimbálovkou Ondráš. Už nebyla úplně fit, ale vystoupení vojenského uměleckého souboru ji udělal v tu chvíli šťastnou. Měla slzy v očích a my, co jsme u toho byli, také.

Pro reprezentaci Československa, České republiky i armádního sportu toho udělala strašně moc. Znali a vážili si ji lidé nejenom u nás, ale i fandové atletiky z celého světa. Dana s Emilem v roce 1968 na OH v Mexiku dostali nabídku emigrovat do Švédska nebo Finska. Odmítli to. V těžkých časech nechtěli utéct, opustit národ. I za to je miloval. Paní Dana dostala v roce 2003 státní vyznamenání Za zásluhy v oblasti sportu od tehdejšího prezidenta Václava Klause. Vážila si toho. Kromě toho byla oceněna čestným občanstvím města Uherské Hradiště (1992), města Koprivnice (1992), hlavního města Prahy (2017) a města Lázně Toušeň (2017). Den před oslavou 90. narozenin převzala od ministra obrany Alexandra Vondry vyznamenání Zlaté lípy za zásluhy v rozvoji sportu a absolvovala let vrtulníkem nad Vacenovicemi, odkud pocházeli její rodiče.

Měla lidi ráda, dovedla je motivovat. Vedle toho také měla velmi ráda slivovici a červené víno. Hlavně to moravské.

Jednou, někdy dvakrát v týdnu jsme ji vozili obědy od našeho mistra kuchaře Miloslava Carvana. Jak se na ně vždy těšila! Byla vděčná, kuchaře pozdravovala. Chválila jejich umění a říkala nám, jak se nám na Dukle dobře žije, když máme takové kuchaře. O Carvanovi se mimochodem můžete dočíst na straně 28 a 29 tohoto čísla časopisu.

Paní Daně bylo líto, že se ze zdravotních důvodů nemohla účastnit oslav 70 let armádního sportu. Jak se těšila na své kamarády z pražské i banskobystrické Dukly. Byla ráda, že nezapomínáme na jubilanty armádního sportu a každým rokem je oceňujeme. Jak vzácná je dnes fotografie ze setkání jubilantů Dukly z roku 2014, která ji zachycuje s Josefem Masopustem. A jak památná je její fotografie s oštěpaři Dukly Janem Železným, Barbarou Špotákovou, Vitem Veselým a Jakubem Vadlejchem z vyhlášení ankety Armádního sportovce roku 2017. Byli jsme vždy rádi, když mezi nás paní Dana mohla přijít.

K začátku března jsem měl končit ve funkci, hledali jsme proto nového šéfredaktora. Vymysleli jsme funkci hostujícího šéfredaktora. V prvním čísle to měla být Dana Zátopková. Souhlasila, už jsme to ale nestihli.

Poslední setkání s Danou jsme měli v den, když jsme se dozvěděli, že pan ministr mě na podnět Barbory Špotákové, Davida Svobody, Jaroslava Kulhavého a dalších sportovců a trenérů ponechá ve funkci civilního ředitele do konce olympiády. Ten okamžik mi zůstane v hlavě, v mém srdci. Když se to totiž dozvěděla, byla nadšená. Zvedla ruce a prohlásila: „Vyhrali jsme!“

Odešla olympijská vítězka, která psala dějiny naší milované země. Vzpomínáme na ni s úctou a láskou.

Čest její památce!

V. Ingrová
Jaroslav Priščák

ročník 15
číslo 1/2020

Vydavatel: Armádní sportovní centrum DUKLA, Pod Juliskou 1, 160 44 Praha 6, IČO: 60162694, www.duklasport.cz, www.facebook.com/AscDukla
Adresa redakce: Pod Juliskou 1, 160 44 Praha 6, telefon: 973 203 840, fax: 973 203 913, e-mail: redakceduklasport@seznam.cz
Evidenční číslo: MK ČR E 18249 | ISSN 2336-873X | Šéfredaktor: Jaroslav Priščák, tel.: 973 203 801, e-mail: priscakj@seznam.cz
Zástupce šéfredaktora: Ivana Roháčková, tel.: 724 520 524, e-mail: rohi@seznam.cz | Redakční rada: Karel Felt, Milan Novotný, Jaroslav Pešta, Ivana Roháčková | Grafická úprava, zlom a korekce fotografií: Andrea Bělohávková (OPP VHÚ) | Jazyková úprava: Kristina Roháčková
Foto na obálce: Ivana Roháčková | Tisk: Czech Print Center, a. s. | Dáno do tisku: 7. 4. 2020 | V jednotkách ozbrojených sil rozšiřuje ASC DUKLA.
Publikované materiály nelze rozšiřovat bez souhlasu vydavatele. | Redakci nevyžádané materiály se nevracejí. | NEPRODEJNÉ

Hlas slavných sportovců pomohl

Mnoho nechybělo a Armádní sportovní centrum DUKLA by bylo v těchto dnech nejspíš bez ředitele. Pro plukovníka Jaroslava Prišćáka to byla nestandardní situace. Muž, který stál od roku 2001 v pozadí celé řady olympijských úspěchů dukláků a byl u zrodu dalších medailí na světových soutěžích, měl skončit ve funkci poslední únorový den. Dosáhl totiž důchodového věku a vypršela mu smlouva s armádou.

Proti tomu by se za normálních okolností dalo těžko něco namítat. Tedy pokud by tehdy do zahájení olympijských her v Tokiu nechybělo necelých pět měsíců. Podle mnohých sportovců a funkcionářů by šlo o velice zvláštní krok, znamenající odchod uprostřed rozdělané práce.

A jak vyplynulo z jednání s nadřízeným orgánem, Ministerstvem obrany ČR, nebyla za Prišćáka připravena náhrada. Pravda, počítalo se s vypsáním výběrového řízení, ale v době vrcholících příprav na sportovní svátek roku (v té době byla pandemie koronaviru na hony vzdálená), by se resortní středisko Dukla ocitlo v situaci jako vojsko bez generála.

Nějaký čas se zdálo, že situace nemá řešení. Bývalý úspěšný trojskokan čerpal dovolenou a snahy o domluvu s ministerstvem, aby mohl pokračovat ve funkci ředitele do olympiády „bez uniformy“, vyznívaly do ztracena.

Zvláštní bylo, že za tohoto stavu Jaroslav Prišćák obdržel vyznamenání od hlavy státu a vrchního velitele ozbrojených sil ČR, prezidenta Miloše Zemana. Osmnáctileté ředitelování ocenil udělením pamětního listu, které mu předal brigádní generál Jan Kaše. „Moc si toho vážím a chápu to jako ocenění nejen mé práce, ale i všech zaměstnanců ASC Dukla, sportovců, trenérů, servismanů, fyzioterapeutů. Měl jsem vždycky obrovskou radost, když se našim sportovcům něco povedlo,“ prohlásil Prišćák.

Prezidentův krok budil dojem, že pamětní list je tečkou za érou úspěšného funkcionáře. Naštěstí se ukázalo, že nikoliv. Události nabraly jiný směr. Ozvali se

totiž elitní sportovci Dukly, olympijští vítězové a šampioni, a v hojném počtu oslovili ministra obrany Lubomíra Metnara.

„Na olympiádě se mi podařilo třikrát uspět, a to vždy pod vedením plukovníka Prišćáka. Nesmírně si ho vážím, ale především bych se ráda za jeho působení opět pokusila o něco naprosto výjimečného, a to o získání čtvrté olympijské medaile v řadě,“ napsala světová rekordmanka v hodů oštěpem Barbora Špotáková. „Když jsem se pouhých pár měsíců před hrami v Tokiu dozvěděla o jeho konci ve vedení ASC Dukla, byla jsem v šoku. Nerozumím tomu, proč by měl končit těsně před olympiádou?“ ptala se. „Prosím, zvažte, pokud je to jenom trochu možné, jestli je rozhodnutí o jeho odchodu z čela ASC Dukla změnit.“ Ministři obrany napsal i David Svoboda, olympijský vítěz v moderním pětiboji, v současnosti trenér a předseda Komise sportovců Českého olympijského výboru. Vzněl dotaz, jestli by šlo prodloužit funkční období ředitele.

„Vzhledem k zákonu o vojácích z povolání předpokládám, že by snad mohl po přechodnou dobu sloužit Dukle jako občanský zaměstnanec s úkolem zabezpečit olympionikům co nejlepší podmínky pro jejich finální přípravu. Měl by tak i dost času zaškolení nástupce a předat mu funkci,“ uvedl Svoboda. Pozadu nezůstal ani biker Jaroslav Kulhavý, držitel olympijského zlata a stříbra a plejádý dalších světových medailí. „V Dukle jsem od roku 2010. Všechny úspěchy se mi podařilo dosáhnout pod vedením a výrazné podpory ředitele Jaroslava Prišćáka. Jsem proto velmi znepokojen tím, že by měl být odvolán

z pozice ředitele v nejméně vhodnou dobu před hrami v Tokiu,“ napsal v dopise.

„Pro nás sportovce, kteří reprezentujeme Duklu, ale především Českou republiku, je to velmi nepříjemný signál směrem k přípravě a celkové pohodě před olympiádou. Protože není vždy úplně jednoduché převzít agendu a všechno okolo s tím spojené, žádám vás o promyšlení tohoto kroku. Myslím si, že odchod pana Prišćáka z řídicí pozice až po Tokiu, by byl nejlepší variantou,“ dodal Kulhavý.

Stanoviska Špotákové, Svobody a Kulhavého podporovaly i další hvězdy Dukly. Mezi nimi i olympijští vítězové oštěpař Jan Železný, střelec David Kostecký, cyklistický vítěz paralympiád Jiří Ježek a další šampioni Dukly.

Ukázalo se, že mínění a názory nejlepších českých sportovců mají svou váhu. Záhy došlo k vyjádření Tiskové služby MO: „Dukla je dlouhodobě velmi úspěšná a chceme, aby to tak bylo i nadále. Plukovník Prišćák dosáhl důchodového věku a podle zákona o vojácích z povolání již nemůže jako voják pokračovat.“

Změna postoje byla ovšem vyjádřena v následujících řádcích. „Protože chceme, aby sportovci v klidu dokončili přípravu na olympijské hry a tam podali co nejlepší výkony, tabulku ředitele Dukly zcivilníme. Až do olympiády bude v čele nadále pan Prišćák. Poté na místo ředitele Dukly vypíšeme výběrové řízení,“ stálo koncem února ve stanovisku resortu obrany.

Text: Milan Novotný (Pražský deník)

Foto: Ivana Roháčková

Olympijský rok bez olympiády

Koronavirus zastavil sportovní život planety. Olympijský oheň se v Tokiu rozhoří až příští rok. Japonci si dali na přípravách olympijských her 2020 velice záležet. Sportovci směřovali několikaleté úsilí právě k přelomu července a srpna, ale boje pod pěti kruhy se letos neuskuteční. Na vině je přízrak jménem koronavirus. Přestupný olympijský rok tak zůstane bez olympiády.

Hrozba visela ve vzduchu od chvíle, kdy se v Číně objevily první zprávy o šíření nového smrtícího koronaviru. Postupně tam byly rušeny nebo přesouvány sportovní akce včetně halového mistrovství světa atletů. Velké ceny formule 1 nebo olympijské kvalifikace basketbalistek.

A to byl jen začátek. Navzdory snahám lékařů se nemoc COVID-19 nepodařilo zastavit. Zabiják roztáhl drápy po celé planetě, takže z kalendáře mizely sportovní akce jako na běžícím pásu. Jen olympiáda dlouho odolávala. Mezinárodní olympijský výbor (MOV) se zaštitil prohlášením, že nechce spekulovat o zrušení nebo odložení her v Tokiu. Stejného názoru byly i japonský kabinet a Český olympijský výbor.

Přípravy, i když v poněkud okleštěné podobě, běžely dál. Dvanáctého března byl v řecké Olympii slavnostně zapálen olympijský oheň. Ceremoniál se kvůli pandemii koronaviru uskutečnil bez diváků, pouze za účasti pozvaných hostů včetně prezidenta MOV Thomase Bacha.

Jenže v té době se začaly objevovat první názory jednotlivých sportovců, ale i samotných obyvatel Japonska, že by se olympijské hry měly odložit. Mezitím v rámci rušení sportovních zmizely olympijské kvalifikace. Snad každému začínalo být nad slunce jasné, že situace je neudržitelná.

Dotklo se to třeba trojnásobného olympijského medailisty Ondřeje Synka. Ten nejprve ohlásil, že společně s Jakubem Podrazilem budou bojovat o účast v Tokiu na dvojskifu, ale za týden bylo po zavedení bezpečnostních opatření všechno passé. „Teď si vůbec nedovedu představit, že by se za této situace olympiáda konala,“ nechal se slyšet sedmatřicetiletý veslař.

Teprve v poslední březnové dekádě, kdy Kanada a Austrálie ohlásily, že do Tokia

nevýšlou své sportovce a v podobném duchu se ozývaly další národní olympijské výbory i řada sportovců, oznámil japonský premiér Šinzó Abe společně s vedením MOV, že v roce 2020 se pod pěti kruhy nebude závodit. Olympijské hry byly odloženy poprvé za 124 let své existence. Hry se zatím neuskutečnily jen ve válečných letech 1916, 1940 a 1944.

Odložení bylo vesměs uvítáno s úlevou. Například dvojnásobná olympijská šampionka Barbora Špotáková považuje roční odklad olympiády za nejrozumnější řešení. Kvůli účasti v Tokiu se závodnice pražské Dukly vracela po druhém porodu k atletice a letos chtěla končit. V březnu ale fanoušky potěšila prohlášením, že si umí představit, jak bude závodit ještě další rok. Na pevně vsad světová rekordmanka v oštěpu rozhodnuta není. Nicméně věří, že jí i pro posunutou olympiádu vydrží motivace. „Uvidím na podzim. Věřím, že přijde. Jsem optimistka, ale v této chvíli není správná doba,“ uvedla Špotáková, která kvůli karanténě využívala k přípravě domácí prostředí. „Pro trénink mám na našem hřišti spoustu věcí, takže se jede podle plánu.“

Pandemie koronaviru přinesla i urychlené návraty dukláků ze zahraničních kempů. Například z jihoafrického Potchefstroomu přijela předčasně oštěpařská skupina Jana Železného. Dva měsíce tam nerušeně trénovali, a to mělo pokračovat do konce dubna. Jenže během jednoho týdne se situace změnila.

„Dozvěděli jsme se od lidí z areálu univerzity, kde jsme trénovali, že pokud by

se nám něco stalo, místní nemocnice nás nedokážou přijmout, protože jsou plné. Ať zvažíme všechna rizika,“ vyprávěla Irena Gillarová. Po prvním upozornění přišlo záhy ostřejší. „Hned jsme začali shánět letenky a druhý den jsme už byli na cestě domů. Pak nás čekala dvoutýdenní karanténa,“ dodala.

Nakonec padlo rozhodnutí, že se olympiáda bude konat příští rok od 23. července do 8. srpna. Zklamáný z toho nebyl trojnásobný olympijský medailista na kajaku Josef Dostál. „Můžeme udělat přípravu jako každý rok. Hlavně jsem ale rád za upřesnění, že nebudeme muset znova vyjíždět olympijská místa,“ pochvaloval si slib MOV, že dosažené nominace budou platit i na příští rok.

Situace, která přináší všem lidem včetně sportovců řadu problémů, naznačila jedno pozitivum. Většina hvězd Dukly, které braly Tokio jako tečku za svou úspěšnou kariérou, si ji s velkou pravděpodobností o rok protáhnu.

Text: Milan Novotný (Pražský deník)

Foto: Ivana Roháčková

Dana Zátopková

19. 9. 1922 – 13. 3. 2020

Největší oštěpařské úspěchy

Olympijské hry

1948	Londýn	– 7. místo	39,64 m
1952	Helsinky	– 1. místo	50,47 m
1956	Melbourne	– 4. místo	49,83 m
1960	Řím	– 2. místo	53,78 m

Mistrovství Evropy

1950	Brusel	– 5. místo	41,34 m
1954	Bern	– 1. místo	52,91 m
1958	Stockholm	– 1. místo	56,02 m

Rekordy, milníky...

- Do listiny světových rekordmanek se zapsala 1. června 1958 na Strahově výkonem 55,73 m. Výkon je považovaný za nejdější hod všech dob dřevěným oštěpem. Vytvořila ho téměř ve 36 letech.
- Kromě toho v roce 1958 vytvořila dva evropské rekordy: 56,02 m ve Stockholmu (18. 8.) 56,67 m v Bukurešti (13. 9.)
- Výkon 56,67 metrů zůstal jejím osobním rekordem.
- Vytvořila 17 československých rekordů – od 38,07 m (1948) po 56,67 m (1958).
- V čele tabulek její nejlepší výkon vydržel 17 let.
- Jako první československá oštěpařka překonala: 50 metrů (50,47 – 1952) 55 metrů (55,24 – 1955)
- Reprezentovala ve 40 mezistátních utkáních.
- Získala 13 titulů mistryně republiky.

Zajímavosti ze života atletické legendy

- Narodila se ve Fryštátu pod dívčím jménem Ingrová v ten samý den jako Emil Zátopek.
- Jejími prvními sporty byly v Uherském Hradišti tenis a házená.
- Právě v házené s týmem Slovácká Slavia Uherské Hradiště slavila v roce 1949 československý titul.
- K oštěpu se dostala náhodou v roce 1946 na vysoké škole.
- 24. října 1948 se provdala za Emila Zátopka.
- 24. července 1952 získala zlatou olympijskou medaili několik desítek minut poté, co Emil vyhrál závod na 5 000 metrů. Jeho medaili měla při finále v tašce pro štěstí.
- Po stříbru na OH 1960 v Římě kariéru postupně utlumovala. Trénovala oštěpaře a 16 let působila jako svazová trenérka vrhů.
- I potom brala oštěp do ruky a dokázala vyhrát dvě sázky: ve čtyřiceti letech přehodila 50 metrů, a ještě v padesáti bez tréninku 40 metrů.
- Dvanáct let působila v ženské komisi Mezinárodní atletické federace.
- V roce 1968 s manželem Emilem podepsala prohlášení Dva tisíce slov.
- V roce 1995 převzala od tehdejšího předsedy Mezinárodního olympijského výboru Juana Antonia Samaranche Olympijský řád.
- Manžela Emila přežila téměř o 20 let. Legendární atlet zemřel 22. listopadu 2000.

„Do 96 to ještě celkem šlo, ale poté už jsem začala cítit, že stárnu.“ Těmito slovy mě v ten slunečný letní den, necelý měsíc před svými 97. narozeninami, přivítala ve dveřích svého útulného dvoupokojového bytu v pražské Troji, paní Dana Zátopková. Legenda československého a českého sportu v té době už téměř měsíc měla úplně plný diář. Gratulanti hojně přicházeli i po 19. září. Když viděla, jak mě rozesmála, se smíchem pokračovala dál: „Za poslední rok mě už stáří každý den něčím nemile překvapí.“ Bylo to nezapomenutelné setkání plno smíchu, pohody a radosti – podobně, jako všechna má shledání s paní Danou, která rozdávala lidem radost i optimismus na každém kroku a která nahlížela na svět s tak vzácnou moudrostí.

Před stářím není úniku

Paní Dano, vždyť jste stále plná nevidaného optimismu, čím vás stáří v posledním roce konkrétně zaskočilo?

Třeba tím, že už si někdy nevzpomenu, kam jsem položila skleničku. Nebo i tím, že mně bohužel pomalu odchází nohy. Můj otec, který kdysi hodně jezdil na koni, vždycky říkal: „Každý dobrý kůň odchází na nohy.“ Takže člověk v mém věku už vidí, že opravdu stárne.

Stejně i ke stáří máte úžasný přístup...

Čím jsem starší, tím více jsem přesvědčena, že před stářím člověk neutěče. Ono je to totiž poprvé, co všechno člověk zažívá v tak vysokém věku. Nemám s tím ještě žádné zkušenosti. A to je právě důvod, proč mě stáří denně něčím překvapuje. Normálně si člověk myslí, jaké je blaho dožít se 90 i více let, ale pak teprve pozná, jak tvrdý je to život. Takže si

to musím zařídit, aby i ten konec života stál za to.

Jak to děláte, že jste v tak pozeňnaném věku stále výborně naladěná? Je to díky vaší povaze nebo i postoji k životu?

To je život. Za těch 90 let člověk zmoudří, opravdu. A řekla bych, že to stačí k životu. Jeho konec se musí opeřit. Pořádně opeřit a opaprikovat, dát tomu řádnou chuť, aby si člověk uvědomoval, že je už opravdu starý. (směje se) Vždyť jsem měla velice zajímavý a dlouhý život. A každý život jednou skončí.

Jste skutečně úžasná a moudrá. Pokud vím, ve vaší rodině se dlouhověkost vyskytovala. Vždyť vaše teta se dožila až úctyhodných 96 let. Její „rekord“ jste už překonala.

Ano, už jsem v naší rodině v dlouhověkosti „rekordmankou“ já. Vždycky jsem si

Bozk olympijských vítězů, manželů ZÁTOPKOVCOV.

ale myslela, že se toho nedožiju. Protože člověk samozřejmě nikdy neví, co budoucnost přinese. Ale potom, když se to už blížilo a teta krátce po svých 96. narozeninách vloni v květnu zemřela, tak jsem si v duchu říkala: „Tetínku, já tě musím vzít v cíli, já se musím 96 také dožít.“ Tak jsem se toho vloni dožila a říkala jsem si, alespoň jsem ji o prsa vzala. (směje se) No, a teď (koncem srpna 2019, pozn. autorky), doufám, že za pár týdnů budu mít 97, tak ji sportovně řečeno vezmu nejen o prsa, ale o pár měsíců. A to je docela dobré, že? Takže už asi zvitězím.

Máte ještě ve vašem věku nějaký cíl?

Už žádný cíl nemám, jediné abych fungovala dál alespoň tak, jako doteď. Celkem se utěšuji tím, že jsem měla opravdu velice zajímavý a celkem úspěšný život. Samozřejmě se člověku někdy něco nepovede. Přijdou nečekané a nepředvídatelné překážky a těžkosti, ale i ty k životu patří. Pak si člověk váží více všeho, co má. Myslím si, že se svým životem mohu být spokojena.

Kéž by i ten konec byl takový. Večer usnout a ráno se neprobudit.

Co všechno vám dělá v současnosti radost?

Mám stále dost návštěv. Přátelé i mé bývalé svěřenkyně mě často navštěvují a starají se o mě. Přinášejí mi různé dobroty. Z Dukly nosí obědy, i když si ještě sama uvařím, co potřebuji. Pokaždé se též těším především na různé atletické závody, včetně Diamantové ligy v televizi. Stále moc fandím našim atletkám i atletům. Pořád mě zajímá, co se děje v atletice – u nás doma i ve světě.

Padesát dva let jste s Emilem žili v harmonickém manželství. Na co vzpomínáte nejraději?

Hodně jsme se spolu nasmáli. I když i my jsme měli různé problémy a těžkosti. Jsem ráda, že právě díky našemu společnému humoru se nám je podařilo vyřešit.

Když Ťopek před téměř 20 lety odešel do sportovního nebe, první tři roky byly pro mě hodně těžké. A někdy se mně zdálo, že odněkud má na mě „spojení“. Často jsem cítila, jako by mě chránil, a tak tomu je i nadále.

Tomu rozumím. Povídáte si spolu v duchu?

Ano. A to je důvod, proč mám tady v pokoji džbánky, kde mám trochu jeho popelu. Zbytek je v Rožnově, v hrobečku. Z toho jsem si odsypala. Protože mně se v prvních, nejtěžších letech po jeho odchodu zdálo, že by to bylo daleko, kdyby on byl tam a já tady v Praze.

Text: Eva Kubáňová
Foto: archiv Dany Zátopkové a Ivana Roháčkové

Odešla velká dáma královny sportu

O svém odchodu Dana Zátoková mluvila smířlivě už pár let. Dokonce plánovala, co se má stát po její smrti. Napsala text na parte (i s roztomilou chybou ve svém věku), které ztvárnil umělecký fotograf Jan Saudek. Skvělá sportovkyně měla i představu, jak by měl proběhnout smuteční obřad. Vybrala si místo rozloučení, žluté chryzantémy, fotografii, cimbálovku, proslovy od nejbližších přátel i oštěpaře pro čestnou stráž u rakve.

jenom s radostí, ne se smutkem. Jsme rádi, že alespoň v nouzovém režimu jsme připravili důstojné rozloučení," poznamenal šéf ASC Dukla Jaroslav Přiščák.

Mezi hosty bylo několik olympijských medailistů a blízkých přátel Zátokové včetně běžkyně Jarmily Kratochvílové. Manželé Zátokovi byli doma i v zahraničí nesmírně populární. Po úmrtí bývalé světové rekordmanky přišly kondolence z celého světa.

„Dostali jsme kondolenční list od předsedy Mezinárodního olympijského výboru Thomase Bacha, který ve svém dopise vysoce oceňoval Danu tak, jak jsme ji znali. Nejenom jako sportovce, ale i jako člověka," prohlásil předseda Českého olympijského výboru Jiří Kejval.

Z Kalifornie dorazilo smuteční přání od Olgy Fikotové Connollyové. Zátoková byla její důvěrnou přítelkyní a řešila s ní table, které přinášel její vztah s americkým kladivářem. Na OH 1956 v Melbourne, kde Fikotová vyhrála a seznámila se s Haroldem Connollym, bydlely společně. Při pozdějším ostře sledovaném svatebním obřadu na Staroměstské radnici šli Zátokovi mladému páru, který narušil nepropustnou železnou oponu, za svědky.

Sportovní komentátor Štěpán Škorpil uvedl, že Zátoková nechtěla, aby byl její odchod spojen se žalem. „Ano, Daniným odchodem světový sport nesporně zchudl. Sama ale tu 97 let trvající životní pouť

nejednou označila jako naplnění všech osobních i sportovních snů. S Emilem se životem prosmáli a prozpívali. Lidové písničky milovali. Nikdy u toho nemohla chybět stopička slivovice či sklenky oblíbeného Modrého portugalu," vzpomínal.

„Dana a Emil Zátokovi prošli i složitými etapami života. Ta nejtěžší nastala po podpisu manifestu Dva tisíce slov, kdy se ocitli řadu let na indexu. Ale přesto jsem s nimi i v té nelehké době absolvoval mnoho besed. Davy fandů na nich byly potvrzením, že na hvězdný atletický

pár příznivci nezapomněli," zdůraznil Škorpil.

S dojetím v hlase promluvil bývalý ředitel Českého atletického svazu František Fojt. „Dana byla srdcem i duší atletka a to-muto sportu zasvětila celý život," vyzdvihl a připomněl, že atletiku do posledních dnů života sledovala a byla pyšná na úspěchy borců Dukly – Jana Železného, Barbory Špotákové, Vítězslava Veselého, Nikoly Ogrodníkové, Jakuba Vadlejcha, ale i dalších atletů.

Rozloučení natříkrát

Oldřich Svojanovský, bývalý úspěšný veslař a předseda Českého klubu olympioniků nastínil: „Dana by si zasloužila plný sál hostů, ale to teď prostě nebylo možné. Až pandemie skončí a budeme se moci scházet, napravíme to.“ Dodal, že v plánu je zádušní mše v Břevnovském klášteře. A pak 18. září – den před Během rodným krajem Emila Zátopka a společnými narozeninami výjimečné sportovní dvojice – má dojet v Rožnově pod Radhoštěm na čestném pohřebišti ve Valašském Slavně k uložení Daniných ostatků po boku jejího manžela.

Dana Zátoková s námi olympijské hry v Tokiu sledovat, bohužel, nebude. Ale, jak si přála, nesmutněme! Vždyť kdyby za každým odchodem člověka na věčnost bylo tolik pohody, laskavosti, úspěchů a rozdané radosti, tak průzračně čistý účet za naplněným životem jako v případě paní Dany, tak by byl kolem nás učiněný ráj.

Za všechny chvíle úsměvů, optimismu, dobra a energie, za tvé úžasné človecenství ti, milá Dano, děkujeme! Moc!

Text: Milan Novotný (Pražský deník)

Foto: Ivana Roháčková

Jednu okolnost však předpokládat nemohla. Epidemie koronaviru zapříčinila nouzový stav. Kvůli tomu muselo dojít k drastickému omezení účasti a dokonce, aby nedošlo ke srocní davu, k utajení místa pohřbu. Tato omezení částečně nahradil přímý televizní přenos ze strašnického krematoria, kam se v pátek 20. března dostavilo jen dvacet pozvaných hostů.

Loučení na dálku

Někdejší slavná oštěpařka Zátoková, vdova po legendárním vytrvalci Emilu Zátokovi, zemřela v pátek 13. března ve věku 97 let. Na rozloučenou olympijské

vítězce v hodu oštěpem zahrál její oblíbené moravské lidovky vojenský cimbálový soubor Ondráš. Zazněla i skladba V Zaričích krajní dům, u níž se Zátokovi kdysi seznámili.

Čestnou stáž u rakve drželi vojáci, vedle květinových darů nechybělo ve stojanu s oštěpy koště, nejslavnější oštěp, který Emil vyrobil z jejího zlatého olympijského náčiní. V roce 1952 triumfovali v Helsinkách oba v jeden den, a vytvořili tak jeden z nejslavnějších sportovních párů světa.

Na pohřbu hovořili její kolegyně, přítelkyně a osobnosti českého sportu. „Paní Dana Zátoková si přála, aby se na ni vzpomínalo

Lyžařský průlom

Sněhová obojživelnice Ester Ledecká má za sebou přelomovou zimu. Ze snowboardových prken v ní trochu ustoupila, ale ta oběť stála za to. Na lyžích se jí totiž otevřela senzační šance bojovat o křišťálový globus. Už začátkem sezony Ledecká slavila v Lake Louise své první vítězství v lyžařském Světovém poháru. A nakonec končila zimu jako druhá nejlepší sjezdačka a třetí nejlepší v kombinaci.

Už dávno není snowboardačkou na lyžích. Pro sjezdařský cirkus byla jednou z hlavních tváří zimy. Svědčila o tom nominace Mezinárodní lyžařské federace FIS mezi pět nejlepších momentů zimy. K Mikaele Shiffrinové, Alexisi Pinturaultovi, Dominiku Parisovi a Alice Robinsonové se Ledecká dostala díky svému premiérovému vítězství z Lake Louise. „V dobré společnosti,“ zhodnotila Ledecká na Instagramu partičku es sjezdařského lyžování.

vyhrála, v dalším byla čtvrtá a do dalšího průběhu zimy se vrhla jako vedoucí závodnice disciplíny. Po Novém roce v Altenmarktu zářila v trénincích, v nichž byla dvakrát mezi třemi nejlepšími, aby v závodě došla osmá. Kromě toho skončila v Altenmarktu i šestá v alpské kombinaci.

„Nikdy jsme nezískali tolik bodů a neměli tak dobré výsledky. Umístění do desítky má dohromady víc než za celou kariéru,“ pochvaloval si lyžařský trenér Ledecké

Tomáš Bank. „Daří se, máme dobré lyže, hlavně ve sjezdu.“

Zápis do dějin

Před dalšími dvěma sjezdy v Banskou byla Ledecká v průběžném pořadí sjezdu druhá a dostala se reálného boje o malý globus. I proto se tentokrát její snowboardová sezona scvrkla do pouhých pěti dnů. Z Altenbergu přejela do Bad Gasteinu, kde na prkně skončila druhá v paralelním slalomu, pár dní na to zvítězila v Rogle v obřím slalomu. Ve slovinském středisku vyhrála celkem už popáté. Tentokrát se zároveň stala první závodnicí historie, která v jedné sezoně vyhrála závod Světového poháru na lyžích i na snowboardu.

„Mám obrovskou radost. Měla jsem triumf na lyžích a prkně v dlouhodobém plánu, tak jsem ráda, že se mi to daří. A Méda (fyzioterapeut Michal Lešák) s Milošem (servisman Miloš Machytka) měli narozeniny, tak tohle byl můj dárek pro ně. Moc jim děkuji, odvádí fantastickou práci,“ radovala se Ledecká.

V náročném sezoně se znovu nevyhnula náročným přesunům. Tentokrát jí ale pomohl její hvězdný status a nadstandardní servis. Ledecká už na Vánoce cestovala domů soukromým letadlem svého sponzora. A znovu ho využila, když se z Rogle musela rychle přesunout do bulharského Banská.

Tam se jí nakonec na prudkém kopci, který neznala, příliš nedařilo. Náladu si ale do konce sezony ještě mnohokrát spravila. Už v olympijském středisku v Rose Chutor skončila desátá v super-G. A na stupně

vítězů se vrátila na slavné sjezdovce Kandahar v Garmisch-Partenkirchenu, kde došla ve sjezdu třetí.

Další skvělý víkend zažila Ledecká ve švýcarské Crans Montaně, kde byla ve sjezdech jedenáctá a pátá. V alpské kombinaci pak předvedla v super-G třetí nejlepší jízdu a třetí místo udržela také po slalomu.

„Ester slalom jezdila normálně, když byla mladší, tehdy to byla její nejlepší disciplína. Takže se to naučila,“ líčil trenér Bank. „Ale Ester je dost nedůvěřivá, a než ji k něčemu přesvědčíme, musíme jí předložit strašně moc důkazů. Má svou hlavu. Ale na Kaunertalu loni podle mě pochopila, co má ve slalomu dělat, a od té doby se to opravdu hodně zlepšilo.“

Posouvání možností

Zima Ledecké se řadí mezi nejpodarenější v české historii. Ve Světovém poháru získala přes 500 bodů. Víc bodů vybojovala jen dvakrát za kariéru Šárka Strachová. V celkovém pořadí skončila desátá, výš byly historicky jen Strachová a Olga Charvátová.

„Mám z toho strašnou radost, je to velký úspěch pro mě i pro celý tým. Myslím, že jsme tuhle sezonu udělali spoustu práce. Zase jsem se o krok posunula dopředu. Jsem na nás, na celý tým moc pyšná,“ uvedla Ledecká. „Mám celkové třetí a druhé místo, což je skvělé. Navíc, kombinace i sjezd jsou skvělé disciplíny. Zážitek tam bylo pro mě strašně moc. Na některé se dalo pohlížet jako na zlomek. Třeba, že jsem poprvé vyhrála světák, že jsem byla na stupních vítězů v kombinaci.“

Jedinou kaňkou na parádní zimě byl její konec, který významně ovlivnila narůstající pandemie koronaviru. Kvůli bezpečnostním opatřením bylo tak zrušeno finále Světového poháru v Cortině d'Ampezzo, kam si Ledecká vybojovala start ve všech disciplínách.

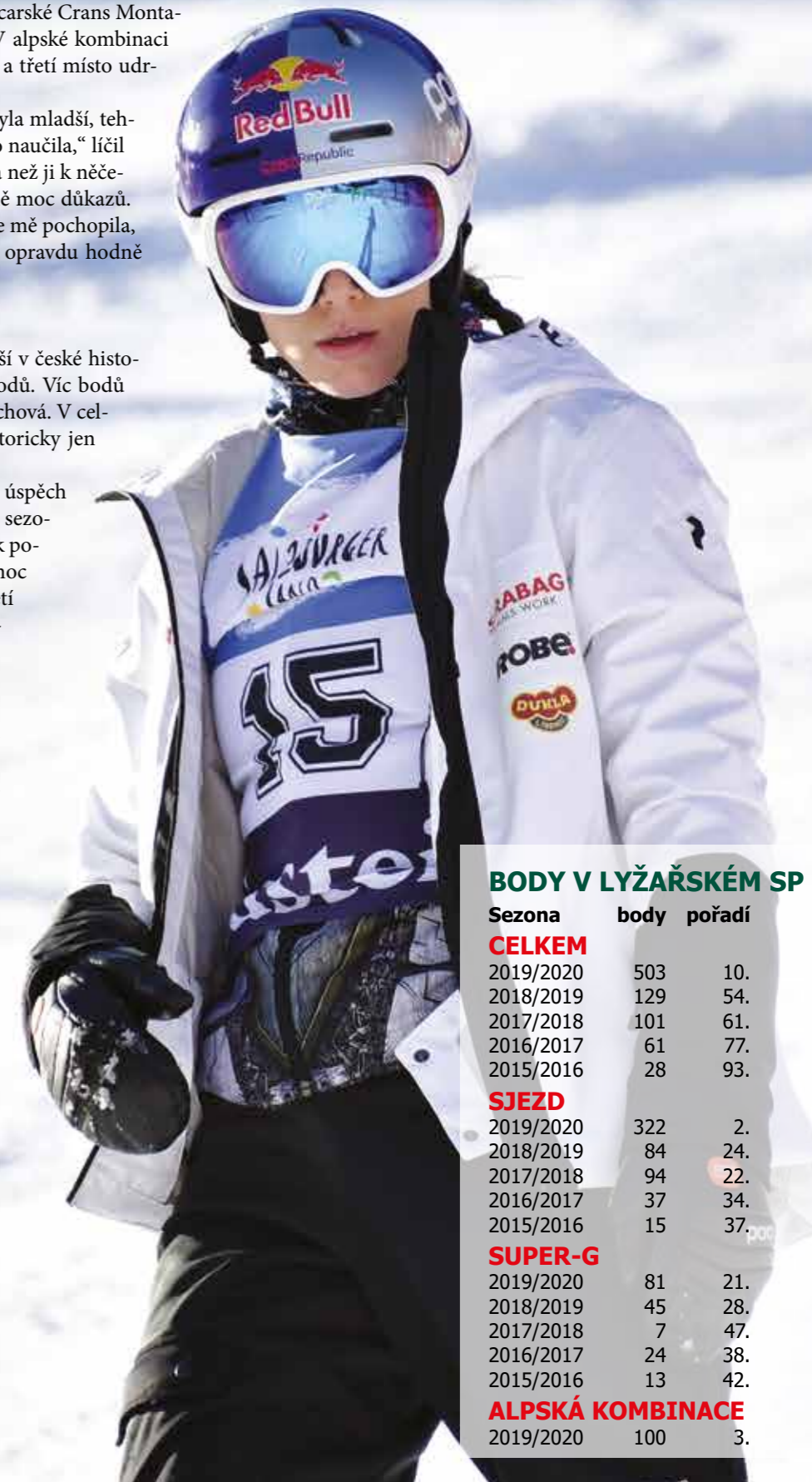
Ledecká sice za celou zimu na prkně závodila jen dvakrát, není to ovšem náznak, že by od snowboardu ustupovala. O několik snowboardových závodů přišla kvůli počasí, nebo omezením kvůli boji proti koronaviru.

„Na konci to v součtu závodů vyznělo hodně pro lyže, ale do dalších let se nic nezmění,“ líčí Valta. „Ester bude chtít na lyžích objet maximum závodů v rychlostních disciplínách a prokládat to snowboardem. Skončit se snowboardem rok před olympiádou by nedávalo smysl.“

V příští sezoně může Ledecká na rozdíl od loňské zimy zvládnout oba světové šampionáty. Samozřejmě za předpokladu, že se svět zdárně vypořádá s nebezpečnou epidemií. Obě mistrovství světa se totiž konají v zemích, které byly nejvíce zasaženy. Alpská lyžařská šampionát v Cortině d'Ampezzo a snowboardisté v čínském Čang-ťia-kchou, což je olympijské středisko pro zimní olympijské hry 2022 v Pekingu.

Text: Martin Hašek (Sport)

Foto: Ivana Roháčková a Sport Invest

BODY V LYŽAŘSKÉM SP

Sezona	bodů	pořadí
CELKEM		
2019/2020	503	10.
2018/2019	129	54.
2017/2018	101	61.
2016/2017	61	77.
2015/2016	28	93.
SJEZD		
2019/2020	322	2.
2018/2019	84	24.
2017/2018	94	22.
2016/2017	37	34.
2015/2016	15	37.
SUPER-G		
2019/2020	81	21.
2018/2019	45	28.
2017/2018	7	47.
2016/2017	24	38.
2015/2016	13	42.
ALPSKÁ KOMBINACE		
2019/2020	100	3.

NA STUPNÍCH VÍTĚZŮ

6. prosince 2019	Lake Louise	sjezd	1. místo
8. února 2020	Garmisch Partenkirchen	sjezd	3. místo
23. února 2020	Crans Montana	alpská kombinace	3. místo

Paris se do výběru dostal, protože vyhrál podruhé za sebou a celkově počtvrté sjezd v Bormiu. Shiffrinová v Levi jedenačtyřicátým slalomovým vítězstvím překonala rekord legendárního Ingemara Stenmarka.

„Je to ocenění úspěšné sezony, kterou má za sebou. Byla jednoznačně nejlepší v kariéře,“ říká manažer Ledecké Viktor Valta. „Jak vždycky říkala, že se posunula o krůček dál, tak letošní sezona byla velký skok. Výsledky odpovídají takovému ocenění, že se dostala do společnosti Alexise Pinturaulta, Mikaeely Shiffrinové a dalších. Jenom škoda, že sezona neměla gradaci v podobě finále Světového poháru.“

Na lyžích to byla pro Ledeckou pohádková sezona. Všechno začala na Mikuláše v Lake Louise, kde první sjezd sezony

Očima Tomáše Banka

Boje na ostří nože skončily kvůli známým zdravotním rizikům předčasně. Tomáš Bank společně s bratrem Ondřejem však mají za sebou velice úspěšnou sezonu. Dvojnásobná olympijská vítězka Ester Ledecká v ní opět poskočila o notný kus dál. Ve Světovém poháru ve sjezdovém lyžování skončila celkově desátá a ve sjezdu druhá. Zazářila hned v úvodu sezony světových pohárů. V Lake Louise vyhrála jako první Češka závod ve sjezdu. Ale vezměme to pěkně popořádku a nechme vyprávět Tomáše Banka.

Příprava nám vyšla daleko lépe než o rok dřív. V podstatě jsme se snažili postupovat stejně jako před olympiádou v Pchjongčchangu. Loni Ester v závěru sezony tolik nezávodila, díky tomu měla víc času na odpočinek a mohli jsme začít dřív s přípravou. Bylo potřeba i testovat lyže značky Atomic a vybrat nové. Ty dosavadní totiž už kvůli zbroušeným hranám nešly dál používat.

I na jaře bylo hodně sněhu a dalo se dobře lyžovat. V rakouském Kaunertalu jsme jezdili brzo ráno. Měli jsme k dispozici sněžný skútr, a tak díky tomu, že Ester rychle vyvezl na kopec, jsme za krátkou dobu naježdili ohromné objemy. Byla to klíčová záležitost přípravy. Děláme ji každý rok dost podobně, ale tentokrát jsme s ní začali už na konci dubna. To znamená o tři týdny dřív než normálně.

Vedle toho se nám povedlo ještě před odjezdem do Chile soustředění v Itálii. Nebylo sice dlouhé, ale proti minulosti to bylo něco navíc. Stejně tak nám vyšel další kratší kemp v Kaunertalu, kde jsme trénovali jenom slalom, a to byl důvod, proč se mohla zlepšit v kombinaci. Také bylo důležité, že Ester neměla zdravotní problémy, a přálo nám počasí. Tréninky dělám pořád stejně, ale tentokrát všechno vyšlo. Nedošlo ani ke kolizi se snowboardem.

To byl klíč k tomu, že se mohla zlepšit. Další dobré rozhodnutí padlo na podzim. Nejela do Ameriky, jak se původně plánovalo, ale rovnou do Kanady. Tam trénovala na snowboardu a pak plynule přešla na lyže bez toho, že by musela přelétávat. Tím

ušetřila energii. Sice byla čtyři týdny v jednom hotelu, což by řada jiných sportovců těžko zvládala, ale Ester to absolutně nevdalo. Za tohle patří velký dík Dukle, protože nám pomohla financovat pobyt.

Pak už se rozjela sezona. Slavila hned v prvním závodě v Lake Louise. Vítězství bylo samozřejmě překvapením, ale když to vezmu zpětně, výsledek byl jednak podložený kvalitním tréninkem a pak i tím, že se nám podařilo správně otestovat nové lyže. Opustili jsme model, že jsme si brali staré lyže po někom. Ono je to tak, že pokud je někdo vrátí, znamená to, že nejsou úplně nejlepší. Proto jsme raději zvolili svoje vlastní a podařilo se nám se s nimi poznat a rozjezdit je.

Ve druhém sjezdu byla čtvrtá a nutno dodat, že na tyhle výsledky dosáhla z plného tréninku. Měli jsme trochu strach, jestli nebude unavená, ale nepotvrdilo se to. Trochu v rozpacích jsme byli jen po super-G. Vyskytly se tam samozřejmě nějaké chyby, ale ne takové, že by měla být až třicátá. Dnes nevíme, proč neskončila výš. Stalo se něco, co jsme nepostřehli. Určité podezření padlo, že se mohlo stát něco přes noc s lyžemi. Mám na mysli sabotáž, ale asi to tak nebylo. Každopádně jsme pro jistotu koupili do lyžárny fotopast, abychom se napříště vyvarovali nějakého nemilého překvapení.

Ve Svatém Mořici byla Ester ještě trochu rozhozená. Vždycky jí nějakou chvíli trvá, než se vzpamatuje z přeletů. Po Lake Louise se jí tam nepovedlo ani další super-G, stejně jako paralelní slalom. V podstatě se dostala do malé krize a s tím jsme se přesunuli do Val d'Isere. Kvůli špatnému počasí se tam ale odjel jen jeden trénink. Skončila v něm čtvrtá, což byl signál, že se vrací zpátky. Trochu jsme si oddechli a na Vánoce jeli domů. Ester trénovala na prkně a po Novém roce se nám vydařil kemp v Itálii.

V Altenmarku zajela výborně tréninky. Ve sjezdu se jí ale bohužel nepovedlo

zvládnout jednu branku a vyšla z toho osmá pozice. Jízda ale byla dobrá, byť s chybou. V kombinaci se jí povedlo zvládnout super-G. Dojela v něm pátá a po slalomu klesla jen o jedno místo, což byl výborný výsledek.

Pak přeskočila na prkno. V rakouském Bad Gastein skončila druhá v paralelním slalomu a v slovinském Rogle – i když se potýkala se zdravotními problémy – vyhrála paralelní obří slalom. Získala tak osmnáctý triumf ve Světovém poháru a zároveň první ženou na světě, která v jedné sezoně vyhrála závod v elitním seriálu na lyžích i na snowboardu.

Následoval přelet soukromým tryskáčem do bulharského Bansku. Bohužel se ukázalo, že být během týdne na třech různých místech bylo asi moc. Navíc nebylo možné na točící se a zledovatělé trati kvalitně zatrénovat. Na hrbolaté sjezdovce si Ester moc nevěřila. Byla klasifikovaná na 32. místě a poprvé v sezoně ve sjezdu nebodovala. Jak má všechno podepřené tréninkem, tak ji tentokrát přechod ze snowboardu nevyšel. Byla fyzicky vyždímaná a psychicky ji to rozhodilo. Proto jsme se dohodli vynechat superobří slalom.

Bylo potřeba, aby si odpočinula, jinak hrozilo, že nezvládne konec sezony. Zrušit závod je vždycky těžké, ale nechtěli jsme, aby se dostala do stejné situace jako před rokem. Čas věnovala odpočinku a mezitím jsme přeletěli do Soči. Tam už vypadala líp. Jenže počasí vyhrálo nad závody, ale na jednodušším kopci se nám v docela velké rychlosti povedl trénink. Nakonec pořadatelé s vypětím všech sil připravili super-G. Jízda měla světové parametry a jen kvůli jedné chybě byla až desátá. Od té doby si zase začala věřit.

Dalším dílem světového poháru byl sjezd a superobří slalom v německém Garmisch-Partenkirchenu. V prvním případě z toho bylo na sjezdovce Kandahar pódium

s bronzovým stupínkem, ale při druhém startu měla špatné číslo a v televizi bohužel viděla všechny pády včetně Němky Rebensburgové, která den před tím vyhrála. Na Ester to dolehlo. Chybovala a skončila sedmá. Zase se opakovala situace, že výsledky ve sjezdech byly kvalitnější než v super-G.

Pokračovalo se ve švýcarské Crans Montaně. Mezitím pobyla pár dní doma a v klidu si odpočinula. Před závodem jsme ještě kvůli kombinaci trénovali slalom. V prvním sjezdu byla jedenáctá, v druhém pátá a říkali jsme si, že kdyby se jelo ještě jednou, bylo by to ještě lepší. Do třetice to na stupně vítězů vyšlo v kombinaci. Po superobřím slalomu jí patřilo čtvrté místo. Ve slalomu si o příčku polepila. Myslím, že se projevilo, že jsme se mu trochu věnovali.

Naposledy jsme závodili v italském středisku La Thuile. Před tím jsme dobře potrénovali, i když jsme měli problémy s množstvím napadaného sněhu. Ester si šestým místem dokázala vylepšit maximum v superobřím slalomu. Konečně jsme byli spokojeni i s touto disciplínou. Jen škoda, že nahoře byla malinko pasivní, protože od prvního mezik času pak jela jako druhá. Kombinaci nakonec zhatilo husté sněžení.

Celkem ve Světovém poháru nasbírala 503 bodů a kvalifikovala se do finále elitního seriálu v Cortině d'Ampezzo ve všech disciplínách. Tím jsem s Ester prohrál sázku, že když se jí podaří sjet 500 bodů, tak se na finále při prohlídce trati svléknu do závodní kombinézy. Už před tím měla účast v Cortině jistou ve sjezdu (2. místo) a super-G (21. místo). Jenže pak události nabraly jiný spád a kvůli hroící naze koronavirem se přestalo závodit. Tím pádem pominuly i okolnosti prohrané sázky.

Mrzí mě, že se nemohlo dál závodit. Ester měla formu a mohla si vylepšit postavení ve všech disciplínách. Očekával jsem pěkné výsledky. V tomto směru je to škoda. Samozřejmě nám to však dalo i jistotu, že se přes nás nedostane Italka Brignoneová, která v hodnocení sjezdu ztrácela dva body, ani žádná jiná soupeřka. Takhle je to pozitivní, ale Ester je závodnice a chce závodit. Raději by bojovala o body a o pozice.

Celkově z uplynulé sezony jasně vyznívá, že nastal větší příklon lyžím na úkor snowboardingu. Prostě to letos tak vyšlo. Plán byl trochu jiný, ale když v Lake Louise vyhrála první závod ve sjezdu a vedla s červeným číslem, nabízelo se víc lyžovat. Navíc se ukázalo, že když tolik nepřeskakuje mezi oběma disciplínami, nese to ovoce. Má to logiku. Je víc času na přípravu i na odpočinek. Ukázalo se, že to takhle funguje.

Foto: Ivana Roháčková

Bramborová příčka loňské královny

V uplynulé sezoně se snowboardcrossařka Eva Samková představila v šesti závodech Světového poháru a v celkové klasifikaci skončila na čtvrtém místě. Přestože loni se v této soutěži stala královnou, tak z „bramborové příčky“ zklamaná není. Podařilo se jí totiž získat další velice cenné zkušenosti.

Úvodní závod v rakouském Montafonu zvládla na jedničku. Hladce prošla až do finále a na relativně krátké trati s velkým množstvím boulí byla úspěšná i ve velice vyrovnaném souboji o zlato.

První a sedmá

Po startu se na českou reprezentantku nejvíc tlačila úřadující olympijská šampionka Michela Moioliiová z Itálie, ale Samková jí ujela. V cílové rovince pak v protivětru a na čerstvém sněhu své vedení udržela. Trenér Marek Jelínek vedle jejího výkonu vyzdvihl i práci servisu, který do chumelenice zvolil tu nejlepší možnou mázu.

„Toto vítězství mě moc těší, protože v prvním závodě Světového poháru se nikdy neví, jak na tom největší soupeřky jsou. Jinak finále bylo hodně vyrovnané. Chvilí po projetí cílem jsem si nebyla jistá, že se mi podařilo vyhrát. Těsně za mnou dojela Moioliiová a třetí skončila moje kamarádka Australanka Belle Brockhoffová, která se po těžkém zranění po dvou letech vrátila a hned dojela na pódium, což mě moc potěšilo,“ chválila Samková jízdu jedné ze svých soupeřek.

V italské Cervinii nenavázala na prvenství v úvodním závodě v Montafonu a po chybě v semifinále obsadila až sedmou příčku. Přitom po startu na cestě mezi elitní čtyřku si vedla dobře, pohybovala se na druhém místě. Po technické pasáži chtěla v zatáčce vnitřní hranou zaútočit, ale musela přibrzdit, aby se nedostala do kontaktu

se soupeřkou před sebou a vyjela mimo trať. Kvůli tomuto nezdaru se musela spojovat jen s malým finále, což v nejlepším případě znamenalo sedmé místo, protože trať v Cervinii umožňovala rozjížděky po šesti. Závěrečnou jízdu jasně vyhrála, ale při dopadu po velkém skoku si pochroumala koleno. V průběžném pořadí klesla na druhou příčku.

„Špatně jsem sešlápla bouli a v letu už jsem nemohla dobře zareagovat. Jinak se

mi jezdilo báječně. Chyby přicházejí a je potřeba se z nich poučit do dalších závodů. Pokud jde o koleno, tak snad pomůže chlazení,“ věřila.

Šestá a pátá

V prvním ze dvou závodů v kanadském středisku Big White provázela všechny jízdy snowboardcrossařek mrznoucí mlha. Samková postoupila do semifinále, v něm ale upadla. Útočila zezadu a když se

Eva Samková a Vendula Hopjáková

Trenér Marek Jelínek se svými svěřenci

probojovala na postupovou pozici, dostala se do kontaktu s Američankou Faye Guliniovou. Před závěrečným skokem ztratila rychlost a těsně před cílem spadla. V malém finále pak Samková znovu zaváhala, ale nakonec dojela na šestém místě. V průběžném pořadí ze druhé příčky klesla na třetí. Vedla Moioliiová před Brockhoffovou. „Ve druhém oblouku jsem trefila nějakou bouli,“ přiznala Samková v cíli své poslední jízdy v prvním závodě na kanadské půdě.

Ani ve svém druhém vystoupení v Big White nenašla cestu na stupně vítězů. Její jízda ale byla lepší než ta předchozí. Po vítězství v malém finále ji mohlo těšit páté místo. „Z osmifinále a čtvrtfinále jsem bez problémů postoupila z první příčky, ale semifinále se mi podle představ nepovedlo. Aspoň v malém finále jsem si pozici v čele pohlížala a v průběžném pořadí se udržela na bronzové příčce,“ připomněla po čtvrtém závodě.

Dvakrát čtvrtá

Ani v Siera Nevadě se Samková medailového umístění nedočkala, i když k němu měla hodně blízko. Z kvalifikace postoupila jako druhá, čtvrtfinále a semifinále vyhrála. Ve finále se sešly tři nejlepší snowboardcrossařky sezony, které doplnila Francouzka Chloé Trespeuchová. Nejlépe odstartovala Samková. Později tři největší favoritky jely srovnané vedle sebe, ale potom se česká reprezentantka soupeřkám trochu vzdálila. Když už se zdálo, že získává rozhodující náskok, na rozbité trati po chybě v levotočivé zatáčce spadla.

„Hodně jsem sešlápla skok do poslední klopenky, chytla nějakou díru a rozsekala jsem se,“ popsala osudný okamžik, po němž zůstala ležet a držela se za hlavu. „Trochu mi vypadlo rameno, ale snad to bude v pohodě. Je mi moc líto, že se mi nepodařilo vyhrát. Jezdilo se mi skvěle, ale letošní

sezona mi nějak není příznivě nakloněna,“ dodala s příchutí nemalého zklamání.

Poslední letošní závod Světového poháru ve švýcarském Veysonnaz byl jednou z mála sportovních akcí, které nebyly zrušeny kvůli pandemii nového koronaviru. Vyhrála ho Italka Moioliiová, a potvrdila tak své celkové prvenství. Eva Samková dojela čtvrtá a stejnou příčku obsadila i v konečném účtu této soutěže. Semifinálová jízda ji potěšila. Měla sice horší start, ale na trati se v druhé klopené zatáčce dostala do čela a náskok do cíle postupně zvyšovala.

Ve finále se sešly čtyři nejlepší snowboardcrossařky letošní zimy. „Jedu pro Danu Zátopkovou!“ křičela česká reprezentantka na startu do televizních kamer. Chtěla výbornou jízdou uctít památku zesnulé olympijské vítězky v hodů oštěpem. Touha po vítězství se však za chvíli rozplynula. „Velký skok před první klopenkou jsem brzy ukončila, chytla se mi přední hrana a poslalo mě to na záda. Jinak závod byl skvěle připravený, atmosféra dobrá, ale bylo těžké se plně soustředit, nechyběla určitá hysterie. Hlavou mi probíhaly otázky, co po návratu domů budu v karanténě dělat,“ netajila své pocity, ale rychle našla odpověď. „Budu mít vlastně ideální čas na studium,“ řekla s úsměvem studentka Fakulty tělesné výchovy a sportu.

Úřadující světová šampionka i po neúspěšné obhajobě křišťálového glóbu hodnotí uplynulou sezonu pozitivně: „Mohu být spokojená, protože jsem zdravá a jezdilo se mi skvěle. Dobře jsem si zazavádila a zkusila nové věci. Sportovní cesta nevede jenom nahoru a je potřeba ji projít celou, aby člověk zjistil, na čem musí ještě pracovat.“

Text: Jaroslav Pešta
Foto: Marek Jelínek

Můstky v roce 1

Stále se hraje o budoucnost českých skoků na lyžích. Tradiční disciplína se trápí do značné míry kvůli v minulosti zanedbané infrastruktuře. Věci se ale pomalu obračejí k lepšímu. Prvním krokem do veselejší budoucnosti bylo obnovení činnosti areálu středních můstek v Harrachově.

Uprostřed loňského léta stál legendární polský skokan Adam Malysz pod obří konstrukcí harrachovského mamuta. „Z jedné strany je to pro mě srdce. Tady jsem skákal a prožil pěkné chvíle. Z druhé strany, ty můstky teď vypadají jak po válce,“ povzdechl si Malysz. Harrachovský mamut si na své vzkříšení ještě musí počkat, ačkoli premiér Andrej Babiš přislíbil na obnovu krkonošských můstek půl miliardy korun.

Malysz však vloni v srpnu dorazil kvůli důležitější misi. Přijel jako jeden z patronů veřejné sbírky, kterou zorganizoval harrachovský Lyžařský a turistický Bucharův klub. Jejím účelem bylo sehnat prostředky na základní opravu a provoz tréninkového areálu na další dvě zimy.

Velké závody se sice v Harrachově nekonalý od světového šampionátu v letech na lyžích v roce 2014. To ale pro české skoky

nebyl takový problém jako uzavření tzv. areálu středních můstek na jaře 2018.

Právě tam stojí můstky velikostí 40, 70 a 90 metrů, které jsou klíčové pro přípravu reprezentace a mládeže.

„My se netajíme tím, že bychom chtěli, aby se co nejdřív zrekonstruoval celý areál skokanských můstek, včetně mamuta. To je sen nás všech. Pro skok na lyžích bylo ale ještě větší ranou, že se zavřely můstky 300 metrů odsud, kde trénovala mládež i dospělí,“ zdůrazňoval Stanislav Slavík, harrachovský skokanský funkcionář a jeden z autorů sbírky. Ta se rozjela v červenci a lidi chytla za srdce. Dosud se vybralo necelých 400 000 korun, což stačilo, aby se areál středních můstek znovu otevřel. Lyžařský a turistický Bucharův klub převzal

koncem minulého roku od Českého olympijského výboru jeho podíl v obecně prospěšné společnosti Areál skokanských můstek Harrachov. Jako první byl v lednu zprovozněn můstek K-70.

Je to ale jen začátek. Plány na rekonstrukci závodního areálu v Harrachově se táhnou. Dál je v současnosti rekonstrukce můstek ve Frenštátě pod Radhoštěm.

„Frenštát je o několik kroků vpředu. Plánuje se rekonstrukce velkého můstku s tím, že se vedle postaví i menší můstek K-80 pro holky a juniory. Potřebujeme spravit veškerou infrastrukturu, co se týká můstek pro děti,“ říká šéf skokanského úseku Jakub Janda. „Vznikla nová sportovní agentura. Musíme se připravit, abychom mohli ihned po vyhlášení programu na obnovu infrastruktury podat žádost.“

V příští sezoně se mají do Česka vrátit špičkové závody. Při srpnovém Raškově memoriálu ve Frenštátu pod Radhoštěm je už tradičně v plánu ženský závod Grand Prix na umělé hmotě. Tentokrát se ale v září podívají i nejlepší muži na Grand Prix do Liberce a druhý lednový víkend se na Ještěd vrátí také Světový pohár.

„Pořád to platí. Věřím, že to dotáhneme,“ slibuje Janda.

V právě skončené sezoně ale český skokanský tým prožil další zimu bez možnosti připravovat se na českých můstcích. I to stálo za neradostnými výsledky, které po Novém roce přispěly ke změně na postu reprezentačního trenéra.

Rada úseku odvolala reprezentačního trenéra Davida Jiroutka i kvůli výtčkam za špatnou komunikaci a organizaci a jeho nástupcem zvolila dosavadního asistenta Antonína Hájka. Novým šéftrenérem se pak stal František Vaculík, který dostal už v létě po návratu ze svého německého angažmá za úkol připravit dlouhodobý koncept rozvoje skoků v zemi.

„Není to jenom moje rozhodnutí, je to rozhodnutí Rady úseku, sedmi lidí, všichni byli pro odvolání,“ vysvětlil Jiroutkovo odvolání Jakub Janda. „První část sezony byla špatná, výsledky prostě nebyly, to si řekneme na rovinu. My pomýšlíme na vyšší mety, hlavně na závody družstev.“

Do konce sezony se výkonnost mužstva výrazně nezlepšila. Janda byl však se změnou ve vedení týmu spokojený.

„Hodnotím to docela pozitivně. Tónu jsme chtěli u mužstva mít, komunikace probíhala, což se nám od Davida nedostávalo,“ říká Jakub Janda.

Dívčí reprezentační tým se nepříběžně nadějným výsledkům z letní Grand Prix na umělé hmotě. Jediné body ze Světového poháru získala Štěpánka Ptáčková, která navíc přivezla bronzovou medaili z mládežnické olympiády v Lausanne.

„Léto bylo dobré, v zimě jsme očekávali víc,“ zhodnotil Janda. „Štěpánčina medaile je fantastický výsledek. Má za jedna, ostatní budeme muset vyhodnotit.“

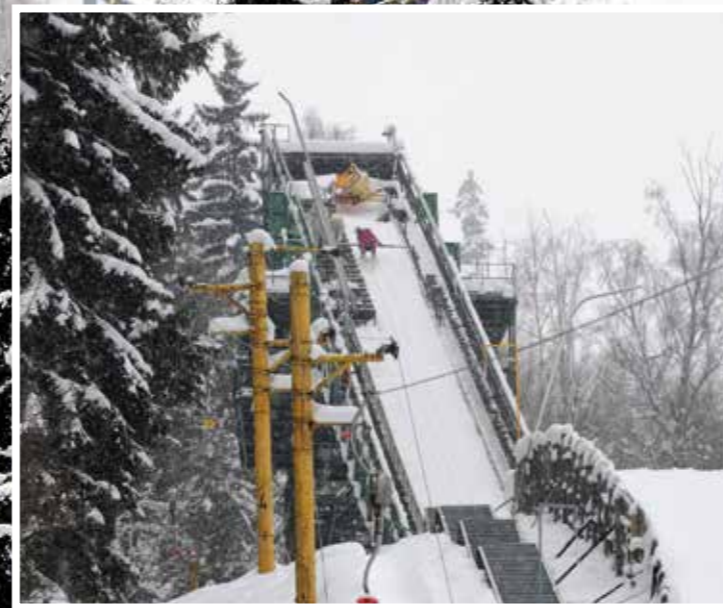
KDO TRÉNOVAL SKOKANY

2020	Antonín Hájek
2018 – 2020	David Jiroutek
2014 – 2018	Richard Schallert
2009 – 2014	David Jiroutek
2006 – 2009	Richard Schallert
2004 – 2006	Vasja Bajc
2002 – 2004	Ján Tánčoz
2002	Pavel Mikeska
2000 – 2002	David Jiroutek

Další problematickou sezonu má za sebou také reprezentační tým v severské kombinaci. Po loňském odchodu nejzkušenějšího reprezentanta Miroslava Dvořáka byl jasným lídrem Tomáš Portyk a ten podle počtu bodů zažil druhou nejlepší sezonu ve Světovém poháru.

Problémem celého týmu však byla mizerná výkonnost na můstcích, v materiálu, ale zřejmě i ve způsobu tréninku. Reprezentačního trenéra Marka Šablaturu zřejmě během léta posílí speciální skokanský kouč. Pozitivním bodem je získání dalšího místa ve Světovém poháru, takže v příští sezoně bude tým moct posílat na start tři závodníky.

Text: Martin Hašek (Sport)
Foto: Ivana Roháčková

Bronz je obrovskou motivací

I když Štěpánka Ptáčková dosáhla plnoletosti teprve nedávno, na skokanských můstcích strávila většinu života. Začala už v šesti letech. Od nejmenších můstků se postupně dostala až do reprezentace a ve světovém poháru se utká s elitními skokankami. Letošní sezona možná znamenala zlom. Vyšperkovala ji totiž bronzovou medailí z Olympijských her mládeže v Lausanne. Vyzkoušela si tak, jaké to je zažít úspěch na větší soutěži.

„Byla tam úžasná atmosféra a závod na středním můstku jsem si strašně užila,“ vypráví rodačka z Desné o závodě, který se uskutečnil na můstku ve francouzském Prémánonu. Povedly se jí tam dva vyrovnané skoky, což ji překvapilo.

„Moc jsem od sebe nečekala, protože to v předchozích trénincích nebyla žádná

sláva. Jenže v závodě jsem předvedla to nejlepší. Bronzová medaile je obrovskou motivací,“ přemítá.

V dějišti her neproběhla žádná oslava. Skokanky cestovaly z olympiády rovnou na další závody. „Na nic nebyl čas. Snad někdy po sezoně,“ culí se studentka libereckého Gymnázia F. X. Šaldy.

Uplynulou sezonu vnímá jako poměrně nestabilní. „Bylo tam hodně těžkých i hezkých okamžiků,“ ohlíží se.

K plusům patří první letošní body ze Světového poháru, které přineslo čtyřicetácté místo na můstku ve slovinském Ljubnu. „Proti loňsku jsem zaznamenala pokrok, ale v dalších sezonách bych chtěla být lepší,“ tvrdí.

Na juniorském mistrovství světa v německém Oberwiesenthalu skončila dvanáctá. „Úplně zklamaná z toho nejsem, ale myslela jsem na lepší výsledek,“ přiznává.

Závody ji prý přivádějí do dvou odlišných poloh. Buďto se směje, nebo pláče. „Jsem taková emotivní. Snad začne smích převládat,“ dodává.

Text: Milan Novotný (Pražský deník)

Foto: Ivana Roháčková

Narozena: 18. března 2002
Sport: skoky na lyžích
Trenér: Tomáš Vambra
Oddíl: Dukla Liberec

Atletická škatulata

Trenérský kulový blesk se na prahu olympijské sezony rozjel naplno. Trenéry měnilo hned několik atletů z české špičky. Po oštěpařce Nikole Ogrodníkové, kterou nově vede Jan Železný, sáhla k nečekané změně i světová rekordmanka v hodu oštěpem Barbora Špotáková. Jejím novým koučem je Jan Tylče, od něhož se koulař Tomáš Staněk vrátil k Petru Stehlíkovi.

Trenér Rudolf Černý měl vloni skupinu, kterou mu mohl závidět celý oštěpařský svět. Jenže Ogrodníkové ani Špotákové nevyšel vrchol sezony v podobě mistrovství světa v Dauhá podle představ, a tak se rozhodly ke změnám. Ogrodníková se spojila s legendou své disciplíny Janem Železným, Špotáková sáhla po Tylčem, bývalém koulaři.

„Začala jsem hledat nový impuls, který by mě mohl nakopnout směrem k olympiádě. S Rudou jsme byli dlouho a začala jsem mít pochybnosti, jestli by naše spolupráce vedla ještě k úspěchu na olympiádě,“ prohlásila Špotáková, která v Tokiu chtěla útočit na čtvrtou medaili.

Pod vedením Černého se dostala do světové špičky, získala první světové i olympijské zlato, hodila světový rekord. Po čtyřech letech u Železného se k Černému na podzim roku 2015 vrátila. Před svojí zřejmě poslední sezonou se ale 38letá oštěpařka rozhodla k další změně.

„Letošní rok jsem brala jako jduležitý. Beru přípravu vážně a chci tomu dát něco navíc. Honza byl volný a může se věnovat jen mně. Chceme zapracovat na zlepšení dynamiky síly,“ uvedla Špotáková. Zda

Jan Železný se svými svěřenkami

bude pokračovat s přípravou na olympiádu se rozhodne až na podzim.

Rivaly i kamarádky

Ogrodníková se dostala do početné a kvalitní tréninkové skupiny mimo jiné s Irenou Gillarovou (dříve Šedivou) a Nikol Tabáčkovou, svými kamarádkami. „Hned jsme se o tom s holkami bavily, že si asi víc polezeme na nervy, když budeme pořád spolu. Ale i když jsme společně netrénovaly, říkaly jsme si, že na závodech jsme rivaly a chceme jedna porazit druhou. Přesto nám to hezké kamarádství zůstalo,“ ujišťovala Ogrodníková, kterou

Barbora Špotáková s trenérem Janem Tylčem

spolu s Černým trénoval její partner Vítězslav Veselý.

„Problém byl, že jak je Víta pořád závodník, měl toho hodně. Každý rok, kdy jsme byli spolu, jsme to řešili. První to bylo fajn, druhý těžší a vloni jsme se v půlce sezony domluvili, že spolupráce musí skončit, protože toho na něj bylo moc,“ vysvětlila, proč oslovila oštěpařskou legendu Železného.

„Už jsem s ním v minulosti několikrát trénovala, i když ne oficiálně. Je člověk, kterému opravdu všichni věří. Každý svěřenec vám to potvrdí. Má zvláštní charisma. Atletům dává úplně všechno a co řekne, to platí,“ popisovala vicemistryně Evropy, která měla nabídku i z Německa od Harro Schwuchowa, kouče olympijského vítěze Thomase Röhlera.

Text: Michal Osoba (Právo)

Foto: Ivana Roháčková

S trenérem vyměnil i centrum

V halových tabulkách zůstal světovou trojkou a evropskou dvojkou, na vrcholné akci ale koulař Tomáš Staněk svoji formu nemohl prodat. Ze sezony pod vedením Petra Stehlíka, k němuž se vrátil po dvou letech u Jana Tylčeho, si ale odnesl výborný pocit.

Hodně jste měnili techniku?

Trochu ano. Odvykl jsem si pracovat s trupem a nohama, celkově kouli rozjíždět. I vloni jsem říkal, že jsem kouli nepředběhl. Pracovali jsem na tom, abych jí utekl.

I při mistrovství světa v Dauhá jste mluvil o tom, že světová špička se posouvá vpřed, zatímco vy trochu přešlapujete na místě. Měla být trenérská změna impulsem, který vás nakopne?

Byl to jeden z důvodů. Cítil jsem, že v tréninku je to takové unavené, jak je absolvuju sám. Nebylo to ono, potřeboval jsem někoho,

s kým se můžu hecovat a s kým pokecám. I když jsme s Honzou (Tylčem) kámoši, byli jsme jen ve dvou. A já jsem společenský typ. Doma máme taky stále nějaké návštěvy. Musím být mezi lidmi.

Takže si teď užíváte, že opět trénujete se svým dlouholetým parťákem Ladislavem Prášilem?

Vídali jsme se furt, ale nová skupina mi prospívá. Je tam hecování, sranda, cítím se líp. Mladé kluky jsem moc neznal, ale rychle jsme se seznámili. Také jsem měnil prostředí, musel jsem přejít po halové sezoně do Vysokoškolského sportovního centra.

Virus vzal atletům vrchol

Byla to pro atlety hodně zvláštní halová sezona. V její půlce se dozvěděli, že přijdou o vrchol, k němuž mnozí směřovali svoji formu. Kvůli šíření nového typu koronaviru bylo halové mistrovství světa plánované na 13. až 15. března do čínského Nankingu přeloženo na příští rok, kdy se uskuteční kontinentální i světový šampionát pod střechou.

Původně chtěla federace s rozhodnutím vyčkat podle vývoje, ale některé svazy včetně britského předem ohlásily, že své atlety do Číny nevyšlou. A tak Světová atletika šampionát pro letošek zrušila už koncem ledna. Ve hře bylo i přeložení do jiného města. Tuto variantu ale federace zamítla s ohledem na nejistotu ohledně dalšího vývoje šíření nákazy.

Už v době odložení šampionátu měl splněný limit koulař Tomáš Staněk, zatímco čtvrtkař Pavel Maslák, který měl útočit na čtvrtý titul v řadě, se zrovna chystal na sezonu v Africe. „Samozřejmě jsem se na šampionát těšil, ale rozhodnutí chápu,“ pokrčil rameny Staněk.

Čeští atlety si tak museli najít nový vrchol sezony. Pro většinu to byl mítink Czech Indoor Gala a domácí šampionát rovněž v Ostravě, další se představili na mítincích Světové halové tour. V ní si

nejlépe vedl Staněk, který v Toruni zvítězil výkonem 21,86 m a do posledního závodu v Madridu byl ve hře o celkové vítězství a přemii 30 000 dolarů.

Závěrečným pokusem ho však v Madridu překonal Chorvat Filip Mihaljevič. „To mě naštválo. V rozsvičování jsem hodil 21,90 m a pak jsem začal moc chtít,“ mrzelo svěřence Petra Stehlíka. „Ale já čekal, že mě Mihaljevič přehodí, s mým štěstím... Bylo to celkem nepříjemné, jako když mě překonal Žunič na mistrovství světa v Londýně o pět čísel a získal bronz,“ připomněl.

Staněk na olympiádu

Po návratu z Madridu si Staněk připsal domácí titul, který ozdobil výkonem 21,18 m. Tím si navíc jako první český atlet zajistil start na hrách v Tokiu, které však byly později přeloženy na rok 2021. „To je fajn, ale pro mě není cíl splnit limit.

Rozhodně nechci být ten, kdo jen plní limity a tváří se, že je super být na olympiádě. Mé cíle jsou trochu jinde, a to být v kouli trochu konkurenceschopný. Nedá se bouchat do hrudi za 20,50,“ vykládal český rekordman.

Domácí tituly pro Duklu vedle něj a Masláka získali mílař Jan Friš, na „trojce“ Damián Vích a tyčkař Jan Kudlička. V armádním středisku se připravují i půlkař

Lukáš Hodboď a dálkařka Tereza Elena Šínová. O český rekord se na šampionátu postarala časem 1:24,31 štafeta pražské Dukly na 4x 200 m ve složení Pavel Maslák, Patrik Šorm, Ondřej Macík a David Ryba. Smolně a předčasně skončila sezona pro výškaře Martina Heindla, který si při Hustopečském skákání přetrhl achillovku a musel podstoupit operaci. Do boje o nejrychlejšího českého sprintera nemohl zasáhnout ani Jan Veleba, který si při posledním tréninku před šampionátem přivodil svalové zranění, stejně jako už dříve jeho svěřenec Dominik Záleský.

Maslák chtěl sbírat body

Nejcitelnějším zásahem byl roční odklad halového mistrovství světa pro hvězdného čtvrtkaře Pavla Masláka. A to hned z několika důvodů. S trenérem Daliborem Kupkou si vytvořili dlouhodobý plán. Poté, co Maslákova výkonnost v letních sezonách začala mírně klesat a havírovský drak v sobě těžko hledal drajv, s nímž zazářil třeba před sedmi lety v Moskvě pátým místem na mistrovství světa, rozhodli se pojmout loňskou sezonu netradičně. Aby si Maslák psychicky odpočinul, zaměřili se na dvoustovku, světový šampionát v Dauhá obětovali a sezonu předčasně ukončili.

Cíle byly jasné. Hala, která je na čtvrtce dlouhodobým Maslákovým hájemstvím, a jeho třetí olympijský start na hrách v Tokiu. Proto český rekordman spolu s tréninkovým partákem Patrikem Šormem zůstal na soustředění v Jihoafrické republice až do půlky halové sezony, aby vyladil formu na šampionát v Číně, kde mohl útočit na unikátní čtvrtý titul halového mistra světa v řadě.

Jenže 29. ledna dorazila jobovka o odložení šampionátu i na jihu Afriky. „Bavili jsme se o tom už předtím, že zrušení asi

hrozí. Když to potvrdili, tak nám s Patrikem proběhlo hlavou, že jezdit do Afriky bylo zbytečné,“ vybavuje si 29letý sprinter. Po návratu zvládl dva mítinky a domácí šampionát vyhrál časem 46,12 s. Jenže Maslák zrušeným šampionátem přišel o šanci pobrat výraznou porci bodů do rankingu, z něhož měla vést cesta na olympiádu do Tokia.

Podle nového systému mělo být možné se kvalifikovat na vrcholný sportovní podnik jednak splněním přísného limitu, který má u čtvrtkařů hodnotu 44,90 s. Tak rychle ale běžel Maslák naposledy v roce 2014. Druhým způsobem měl být bodový žebříček, který zohledňoval předvedené výkony a také umístění a kvalitu soutěží. Započítávat se měly dva výkony z haly.

Hala ukázala cestu

„Ale časy, které jsem naběhal, jsou pořád docela dobré,“ utěšuje Masláka. Celkem se do Tokia mělo nominovat 48 čtvrtkařů. Český rekordman byl po halové sezoně v redukováném žebříčku 47. „Hala mi ukázala, že není nemožné se kvalifikovat,“ věří.

Ostatně i volnější loňský rok, který mu ještě zpříjemnilo narození dcery Mii, má svůj efekt. „Na trénincích jsem se cítil mnohem lépe než vloni. I když jsme se na rychlost přes zimu nesoustředili, paradoxně jsem byl i rychlý, a tak věřím, že se to projeví až se začne závodit,“ doufá.

V půlce dubna měl Maslák odjet na další soustředění do Afriky. První letní start měl naplánovaný na 22. května na Zlaté třetě. Ale bohužel. Kvůli pandemii koronaviru zbývá jen trénink.

Text: Michal Osoba (Právo)
Foto: Ivana Roháčková

KOMPLIKACE VESLAŘŮ

Do letošní sezony vstoupili veslaři Dukly s několika nečekanými změnami. Hlavní komplikace však způsobila pandemie nového koronaviru. Mezinárodní veslařská federace zrušila dva závody v Itálii, a dokonce i květnovou olympijskou kvalifikaci ve švýcarském Lucernu. Nakonec je všechno jinak: olympiáda se bude konat o rok později.

Skifař Ondřej Synek si letenku do Tokia zajistil už na loňském světovém šampionátu. Na olympiádě se ale chtěl představit s Jakubem Podrazilem ve dvojskifu. A to se nově sestavené dvojici mohlo podařit právě jen po úspěšně zvládnuté kvalifikaci.

Myslel na medaili

Synek se stal pětkrát mistrem světa a ze čtyř startů na olympijských hrách si přivezl tři medaile. Už koncem loňského roku však začal uvažovat o přechodu na dvojskif. Úplná novinka by to pro něj nebyla, s Milanem Dolečkem na něm začínal. V roce 2003 si na mistrovství světa dojezdili pro bronz a o rok později na olympijských hrách v Aténách skončili pátí. Když pak letos Lukáš Helešic z dvojky bez kormidelníka nečekaně ukončil kariéru, zůstal jeho parták Jakub Podrazil osamocený. Ale jen krátkou dobu, protože Synek mu nabídl spolupráci na dvojskifu.

„Známe se už tři roky a vím, že je velice silný. Trénujeme spolu, a tak jsme si řekli, že se pokusíme na cestě do Tokia zaplnit jedno ze dvou volných míst. Jsem si skoro jistý, že ve startovním poli nebude moc fyzicky zdatnějších posádek. Věřím, že si i na jedné lodi budeme rozumět. Potřebovali jsme si to zkusit nejen v tréninku, ale i v několika závodech, což nám zatím

chybí. Kdyby se nám na olympiádu podařilo postoupit, tak by se místo mě v soutěži jednotlivců uvolnil prostor pro dalšího českého skifaře. Dvojskif je pro mě nový vítr do plachet a před zřejmě poslední olympiádou také nový impuls,“ vysvětluje Synek své rozhodnutí.

Ve svých záměrech měl i druhou variantu. Pokud by s Podrazilem neuspěli, vrátil by se nejúspěšnější veslař české historie na skif. „Na to bude dost času, navíc na skifu budeme i tak trénovat. Kdybychom jezdili na konci startovního pole, nemělo by to cenu. Pro mě je důležité, abychom byli rychlí a jeli o medaile,“ podotkl Synek.

Na olympiádu si počká

Ještě před přesunutím olympijských her byl k jejich konání značně skeptický. Situace byla náročná hlavně psychologicky. „Trénuji v rámci zákona jen to, co je dovoleno. Nálada je mizerná, mezi lidmi panují obavy, chybí pozitivní energie. I kdyby se však hry konaly třeba až v příštím roce, počkám si na ně. Vždyť je mi teprve sedmatřicet,“ dodává s úsměvem, který má však dost hořkou příchuť.

Komplikací pro nové duo představovalo i rušení závodů. Mezinárodní federace již začátkem března odvolala úvodní dva díly Světového poháru, které se měly konat

v dubnu a v květnu. Ve druhém přitom Češi chtěli poprvé startovat na dvojskifu. V polovině března pak zrušila i třetí díl poháru a hlavní olympijskou kvalifikaci v Lucernu.

Podrazil springem

Synek se zmínil o tom, že je Jakub Podrazil velice silný. Sám to potvrdil začátkem roku na mistrovství Evropy ve veslování na trenažeru, které se v pražské hale Královka konalo za velké účasti českých i zahraničních závodníků. Veslař pražské Dukly tu za svým druhým evropským titulem mířil od prvního tempa. V úvodní čtvrtině závodu si vybudoval komfortní dvousekundový náskok, který neustále zvyšoval. Historicky první oficiální mistr světa ve veslování na trenažeru zvítězil v osobním rekordu 5:42,9 a zbytku startovního pole nedal šanci. Druhý Švéd Anders Backéus dokončil dvoukilometrovou trať o 6,3 sekund později.

Podrazil startoval už na dvou olympijských hrách. V roce 2012 byl členem čtyřky bez kormidelníka a před čtyřmi lety s Lukášem Helešicem na dvojce bez kormidelníka skončili sedmí. „Na světě není moc lepších veslařů než Ondra. Oba jsme zkušení a brzy bychom poznali, zda si na lodi budeme rozumět,“ říká Podrazil. „Pro

Jakub Podrazil mistrem Evropy na veslařském trenažeru mužů 2020

mě by to byla další životní zkušenost, něco nového a ani případný neúspěch by pro mě nebyl obrovským zklamáním. Zase bych se snažil jako sparing pomoci Ondrovi v jeho tréninku na skifu. Bohužel se všechny plány odsouvají o rok.“

Konec kariéry ve 23 letech

Lukáš Helešic se v roce 2014 stal s Miroslavem Jechem juniorským mistrem světa na dvojce bez kormidelníka. S Podrazilem

Tito tři partáci se rozdělili

Jakub Podrazil a Ondřej Synek, nový dvojskif

se pak předloni stali vítězi Světového poháru. Helešic na sebe upozornil už na zmíněných posledních olympijských hrách v Riu. Ještě začátkem letošního roku startoval na mistrovství Evropy na trenažeru. Proto jeho rozhodnutí rozloučit se s vrcholovým sportem v pouhých 23 letech bylo pro všechny veslaře více než překvapující.

„Už jsem nebyl u veslování šťastný, netěšil jsem se na trénink ani na závody. Největší zlom přišel po loňském nevydařeném mistrovství světa v Linci, který byl hlavní kvalifikací pro olympiádu. O šanci na letenku do Tokia jsme s Podrazilem přišli už po čtvrtfinále,“ vysvětluje Helešic svůj nečekaný životní krok. „Myslel jsem si, že po návratu do tréninku bude zase všechno v pohodě a zaváhání napravíme. Uvnitř

jsem však cítil, že je něco špatně, což bylo vidět i na předvedených výkonech. Trenér Milan Doleček dobře věděl, že se nelepším a v tréninku jezdím i v horších časech.“

Jako poslední zkoušku k návratu dřívější pohody a kvalitní výkonnosti si zvolil mistrovství Evropy na trenažeru, na kterém skončil šestý. „Po 500 metrech jsem pochopil, že to už nejsem já. Trenérovi jsem podrobně popsal, co se všechno poslední měsíce se mnou děje. Oba jsme přiznali, že to nejde lámat přes koleno, a tak jsem se rozhodl vrcholové účinkování u veslování ukončit a začít psát svoji další životní kapitolu,“ dodal Helešic.

Text: Jaroslav Pešta
Foto: Ivana Roháčková

Vyjel olympiádu navzdory kritice

Mířili pro potvrzení olympiády. A hlavní cíl dráhoví cyklisté brněnské Dukly na mistrovství světa splnili. Tomáš Bábek sice v německém Berlíně nezářil, ovšem v keirinu místenku pod pěti kruhy v Tokiu pojistil. Na konci února ještě nikdo netušil, že šíření koronavirové pandemie odsune olympijské hry až do roku 2021.

Brněnský dráhař Bábek měl v Berlíně smělé plány, chtěl medaili, jenže na oblíbeném velodromu se mu nedařilo. Nepostoupil z prvního kola a neuspěl ani v následné opravě, nakonec bral 23. místo. „Navalí se různé emoce, když vím, že to mohlo klapnout, ale nestalo se. Takový je keirin. Umí být neuvěřitelně tvrdý a může přinést obrovskou euforii i zklamání. A rozdíl mezi tím je neuvěřitelně malý, stačí malá chybička, zaváhání, nepříjemná shoda náhod,“ prohlásil dvaatřicetiletý Bábek.

Potvrdil místo v keirinu

Bronzový medailista z této disciplíny ze světového šampionátu v Hongkongu před třemi lety přitom už několikrát dokázal, že patří mezi světovou keirinovou špičku. Jenže tentokrát nereagoval správně na vývoj jízdy. „V opravě jsem dostal dokonalou vlnu od Španěla Juana Peralty, ovšem byla pořádkem v regulích. Zastavila mě a už jsem se nedostal dopředu, ale nebudu se vymlouvat na vlnu, ke keirinu patří. Kdybych měl možnost, dám mu ji taky. Tentokrát jsem

spíš schytl, než bych škodil,“ trpce se pousmál Bábek.

Hned o den později prokázal, že formu má. V kilometru s pevným startem předvedl brněnský dráhař devátý nejrychlejší čas. O dvě desetiny si zlepšil osobní rekord, finále mu ovšem o jednu příčku uteklo. „Babsonův čas je super. Dokázal, že na to má, ale viděli jsme nejrychlejší kilometr v historii závodů ve výšce na úrovni moře. Jde o výsledek v nejlepší desítce a nemůžu se zlobit na někoho, kdo si zlepšil osobní rekord. Věřím, že by třeba ve finále svůj výkon minimálně potvrdil, druhá jízda mu vždycky sedí víc, bohužel jsme si šanci na ni nevyjeli,“ uvedl brněnský i reprezentační kouč sprinterů Petr Klimeš.

Bábek předvedl výkon 1:00,450 minuty, na osmou postupovou pozici ztratil 0,139 sekundy. „V našich podmínkách deváté místo na mistrovství světa beru. Není špatné, ani dobré, jde o nejlepší český čas v této nadmořské výšce. Jsem rád, že jsem tím odpověděl všem nenávisným komentářům,“ pronesl.

Po předchozím 23. místě v keirinu si totiž na sociálních sítích přečetl urážlivé vzkazy. „Odsoudit někoho na síti je jednoduché, ale nikdo nevidí tu mimořádně fyzicky i psychicky náročnou dvouletou kvalifikaci. Přestože se nám podařilo potvrdit místo na olympijské hry, přečtu si takové komentáře... Na druhou stranu mi daly chuť závodit. Přitom snad kromě Martiny

Sáblíkové nejsou u nás jiní sportovci jako my, kteří vyjedou olympiádu, aniž mají regulérní sportoviště,“ připomněl Bábek, že v České republice schází krytý velodrom s 250 metrů dlouhou dřevěnou dráhou.

Devátým místem předvedli nejlepší výsledek české výpravy v Berlíně. „Je to ulévající tečka za strašně dlouhou a těžkou sezónou, museli jsme s klukama objet úplně všechny závody za dva roky a permanentně předvádět stabilní výsledky. Děkuji všem spolupracovníkům v naší malé skupince, kteří jsou nadšenci, jinak se to ani nazvat nedá. Děláme cyklistiku srdcem a máme ji rádi,“ hlásil dráhař.

Na závěr programu světového šampionátu přišel sprint, v němž chtěla brněnská Dukla vybojovat druhé místo do Tokia. Jenže Pavel Kelemen ani Martin Čechman nepostoupili z kvalifikace, takže v této disciplíně o místo pod pěti kruhy Brňané

Martin Čechman

Tomáš Bábek a Petr Klimeš

přišli. „Museli bychom postoupit do čtyřřadavaceti, což se prostě nepovedlo. Klucijeli na hranici svých možností, ale ty se asi neslučují s postupem z kvalifikace na mistrovství světa,“ řekl zklamaný kouč Klimeš.

Kelemen předvedl na dvě stě metrů s letným startem jeden ze svých nejlepších časů kariéry 9,784, ovšem za postupem zůstal 0,019 sekundy. „Jsem zklamaný, bohužel byli v závodě rychlejší ti, které jsem potřeboval porazit. Dlouho se mi nestalo, snad možná nikdy, abych ani nepostoupil z ‚kvaldy‘. Svět však udělal velký krok vpřed a my ne,“ popsal osmadvacetiletý Kelemen.

Čechman zajel čas 9,835 a ztratil na postup 0,070 sekundy. „Vždycky to může být lepší, ale taky horší. Cítil jsem se celkem dobře, trochu mě vyštípalo druhé kolo, což moc ve zvyku nemívám. I kdybych však

zajel čas 9,7 s, stačit to nebude. Spíš je pro mě velké překvapení, co se teď děje, nečekal jsem, že tolik lidí pojede 9,5 s a nejlepší 9,25 s, což je neuvěřitelné,“ divil se jedenařadavaciletý Čechman.

Sprinteri Dukly přesto zůstali na místě do Tokia, jenže postupovou matematikou zamíchal už kazašský dráhař Sergej Ponomarjov, který v berlínském keirinu vybojoval šesté místo. Tím poskočil v olympijském žebříčku a z postupu na olympiádu vypadl Jihoafričan Jean Spies. „Jenže tím pádem naskakuje v platnost klauzule o zastoupení všech kontinentů na hrách, což zařazuje Afriku podle pravidel mezinárodní unie do sprintu,“ objasnil reprezentační kouč.

V žebříčku sprintu spadla Česká republika na patnácté místo, před ní i Kanadu se dostal Surinam, jehož zástupce Jair Tjon

Pavel Kelemen

En Fa došel do osmifinále. Pod vlivem výsledků z keirinu však postupuje ze sprintu jen nejlepších čtrnácti národů místo původních patnácti. „A k tomu Jihoafričan. Dostane naše místo, které jsme si vyjeli, ale přišli jsme o něj kvůli zachování olympijské myšlenky o zastoupení všech kontinentů,“ přiblížil Klimeš.

Z vytrvalců pražské Dukly dopadla nejlepe Jarmila Macháčová, která obsadila čtrnáctou příčku v bodovacím závodě jednotlivkyň. V porovnání s loňským světovým šampionátem v polském Pruszkowě si polepšila o pět pozic. „Snažila jsem se ujet, úplně mi to nevyšlo. Oproti loňsku jsem se cítila o hodně líp, ale nevyšel mi okruh náskoku, takže úplně spokojená se závodem být nemůžu. Blbě bylo, že když jsem šla do úniku, neměla jsem pak sílu reagovat, byť jsem měla v porovnání s Pruszkowem výkonnost o něco lepší,“ řekla mistryně světa z bodovačky z roku 2013 v Minsku.

Text: Jaroslav Kára (Brněnský deník Rovnost)

Foto: Martin Straka

Tomáš Bábek

Nepejchalova zlá sekunda

Čtyři roky patří Filip Nepejchal z plzeňské Dukly k nejlepším světovým střelcům v puškových disciplínách. Vozí medaile z velkých soutěží. Mezi prvními získal účastnické místo na olympiádě v Tokiu. Ve vzduchovce pro něho mělo být jednou z nejvýznamnějších předolympijských prověrek mistrovství Evropy na přelomu února a března v polské Vratislavi. Nakonec ale nebylo. V závodě na 60 ran selhal a skončil až na 51. místě. Nikdy před tím se mu nic takového nestalo.

„Někdy se to prostě stane a nevíte proč. Zlá sekunda. Uděláte něco, co je špatně, jako by vám na jedinou sekundu vypnul mozek. Sice okamžitě zapne, ale už je pozdě. Pochopitelně to člověka štvě, pokazí závod sobě a třeba i družstvu, ale nemá smysl se tím trápit. Jediné, co je třeba udělat, situaci si rozebrat a pokusit se najít důvod. Když k tomu přistoupíte správně, naopak vás takový moment do budoucna posílí,“ prohlásil už před mnoha lety Matt Emmons. Olympijský vítěz a světový šampion ví, o čem mluví. Zlé sekundy zažil ve své kariéře dvě: na olympiádě v Aténách a na mistrovství světa v Mnichově. Pokaždé kvůli nim přišel o zlato.

Filip Nepejchal den před závodem jednotlivců střílel společně s Nikolou Mazurovou soutěž smíšených dvojic. Jeho výkon 317 bodů byl druhý nejlepší v celém startovním poli. Závod nevyšel Mazurové, takže skončili devátí.

Nabil obráceně

Pro Nepejchala to měla být velká pobídka před závodem jednotlivců a týmů, který byl na programu druhý den. Nezačal ho úplně špatně, i když umí i víc. Jenže pak přišla ta zlá sekunda a jedna diabolka skončila v šestce místo v desítce. Průšvih. Dvacetiletý český supertalent už se s nepovedenou ránou do konce kvalifikačního závodu nevyrovnal. Odstřílel ho sice rychle, ale 621,7 bodu stačilo jen na 51. místo. Vůbec mu nebylo do řeči. Věděl, že stáhl dolů i družstvo. Překvapený z toho byl i trenér Jan Videcký.

„Pravděpodobně nabil diabolku obráceně, což znamená, že se roztočila

a nevyletěla tak, jak by vyletěla normálně a šla do šestky. I v předchozím projevu byl zvláštní, jiný, než je Filip normálně. Mám pocit, že mu z psychologického hlediska vykouklo něco vzadu v hlavě. Najednou byl bez motivace, bez zápalu pro vítězství. Hodně ho to sebralo. Probereme celou věc až v klidu doma,“ řekl krátce po závodě Videcký. Nepejchal o celé věci nemluvil vůbec.

Nejlepší byl Jonáš

Z puškařů si vedl nejlépe Petr Nymburský, jemuž chybělo 0,8 bodu na finále a s 627,9 skončil devátý. Aleš Entrichel se s 622,1 body umístil čtyřicátý osmý. Družstvo bylo desáté.

Nikola Mazurová se 620,9 body byla až šedesátá a s družstvem patnáctá. Jen šestou desítku znamenalo 568 bodů pro pistoláře Jindřicha Dubového. Na medaili nedosáhla ani juniorka Sabina Thurnwaldová. Nejen z hlediska dukláků se jednalo o jeden z nejhorších šampionátů v historii.

Čest zachraňoval nestárnoucí Bedřich Jonáš v běžícím terči. Na 30+30 ran obsadil s 574 body šesté místo, ve smíšených běžích na 20+20 pak byl s 386 body čtvrtý. O bronz přišel v rozstřelu s Rusem Michaiilem Azarenkem. I když běžící

terč už není olympijský, stále se v mnoha zemích střílí. Česko ale na velkou slávu a zlaté žně plzeňských dukláků z poslední dekády minulého a první dekády tohoto tisíciletí jen vzpomíná.

Text: Karel Felt (Právo)

Foto: Ivana Roháčková

Sport je opravdu teď nepodstatný

Už na své šesté hry měl jet střelec David Kostecký. Olympijský vítěz v trapu z Pekingu 2008 tušil dva dny, že k odkladu her dojde, protože jeho švagrová, slovenská střelkyně Danka Barteková, je členkou MOV. Odložení OH v Tokiu uvítal. Už se ale těší, až bude na střelnici v Holasicích zase dělat hromádky střepů z asphaltových holubů.

Kostecký na OH:

Atlanta 1996	31. místo
Sydney 2000	6. místo
Peking 2008	1. místo
Londýn 2012	14. místo
Rio de Janeiro 2016	4. místo

Čtyřiačtyřicetiletý dvojnásobný mistr Evropy a vítěz loňských Evropských her v Baku si uvědomuje, jak je z logistického hlediska obtížné hry přesunout. „To není sranda a čumím, že to udělali,“ řekl a doplnil: „Můžeme být rádi, že hry vůbec proběhnou, i kdyby to za rok mělo být ve stanech, když to řeknu blbě. Tohle rozhodnutí je velmi rozumné, i když bolestivé a nákladné, ale zdraví lidí je přednější a utrpěla by tím i olympijská myšlenka.“

Letos vám bude už pětáctičet, z pohledu věku není pro vás posun komplikací?

Věřím, že zdraví vydrží a připravím se dobře i na příští rok, na svoji šestou olympiádu. Tokio mělo být poslední, ale tím, že se o rok posune, přiblíží se Paříž 2024, možná ještě vydržím. Říkám si, proč i to nezkusím. Neuvažoval jsem, že po Tokiu skončím, pořád mám motivaci, střelení mě baví. Odklad mi může prodloužit i tu olympijskou kariéru, historie střelby pamatuje medailisty padesátníky i starší.

Sportoviště Dukly jsou zatím zavřena. Týká se to i vaší střelnice v Holasicích?

Týká, protože také patří armádě. To rozhodnutí bylo uděláno na vojenská zařízení jako taková, včetně letišť či kasáren, aby byl omezen styk vojáků s veřejností. Věřím, že pro nás se sportoviště otevřou, jakmile se situace zlepší.

Jde o to, aby se tam lidé nepotkávali...

Určitě lze program tréninků uzpůsobit tak, aby tam byl třeba jen sportovec a trenér, já trénuji úplně sám. Jsme na střelnici schopni dodržet přísná opatření, jak

o počtu lidí, kteří na ní mohou být, tak i ta hygienická. Nařízení plně respektuji samozřejmě i já. Situaci ale neberu tragicky. Tohle volno střelcům zase tolik neublíží. Trénink je samozřejmě důležitý, ale když ani nevím, na co bych měl vlastně trénovat, je to psychicky složitější, těžko se hledá motivace. Jsou také zavřené hranice a nikdo neví na jak dlouho. Když u nás povolí za nějaký čas závody, můžou být asi jen pro české střelce.

Takže se na brokovnici v těchto dnech jen díváte?

Kdepak, trénuji postoj a nasazení, říkáme tomu sušení. Pavouci se mi v laulu určitě neusadí. Doma mám prostor na udržování fyziky a hodně tréninkových pomůcek, rotoped, běhací pás, veslařský тренаžer i další stroje, samozřejmě také činky.

Doma vás je pět. Vy, manželka Lenka, bývalá slovenská reprezentantka ve skeetu a tři synové. Nejdete si už na nervy?

Není to lehké, ale situaci zvládáme. Od uzavření škol nechodíme mimo náš dům a zahradu. Jen na nákup. Devítiletý Denis je třeták, hodně se s ním učíme, pro pětiletého Alana a o dva roky mladšího Daniela vymyslíme hry. Chodí se mnou cvičit, když svítí sluníčko, jezdí po dvoře na kole, opékali jsme vuřty, udělali jim opičí dráhu, aby se vyřádili a vybili energii. Nebo uklízíme a třídíme věci. Beru to z té lepší stránky, že

si užiju víc rodinu, ale někdy je to na hlavu. (směje se)

Jste v kontaktu s ostatními střelci?

S reprezentačním kolegou Jirkou Liptákem si voláme denně. Bydlí sice kousek ode mě, ale dodržujeme nařízení a ne navštěvujeme se. Posíláme si přes mobil různé blbiny pro obveselení. S dalším kamarádem jsme si dali virtuální závod na veslařském тренаžeru. S přáteli jsme v kontaktu a snažíme se rozptýlit, odreagovat se alespoň na chvíli od toho, co se kolem nás a ve světě děje.

Máte úzké vazby na Itálii, sledujete, co se tam děje?

Sleduji a je mi strašně smutno... V Itálii mám spoustu přátel, o některých mohu říct, že jsou takřka členy rodiny a na Facebooku píšou hrozné věci. To, že my musíme sedět doma, není nic strašného. Je pro mne zdrcující, když se dozvídám, že několik mých přátel na koronavirus zemřelo. Z tohoto pohledu je teď sport opravdu nepodstatný. Důležité je, abychom přežili tuhle hrůzu, aby se situace obrátila a přibývalo vyléčených a lidé po celém světě přestali umírat na covid-19.

Text: Karel Felt (Právo)

Foto: Ivana Roháčková

Co chutná hvězdám

Díky své profesi se zná s medailisty ze světových soutěží a ví, jaké mají chutě olympijští vítězové. V kuchyni ASC Dukla strávil Miloslav Carvan neuvěřitelných 43 let a má tak dobrý přehled, co sportovním hvězdám prochází žaludkem. S koncem března se ale s vařením na Dukle rozloučil. Ovšem na Julisce se s čerstvým důchodcem můžete potkávat dál.

„Říkám – sto lidí, sto chutí. Sportovci jsou ze soustředění zvyklí na těstoviny, rýži, drůbež a ryby, tak jsem vařil spíš českou klasiku,“ začíná Miloslav Carvan své vyprávění o tom, co dukláckým nejvíc chutná.

„Na úspěšnost jídel mám systém. Vyčázím z toho, co strážníci vracejí. Pokud naplní zbytky pětakilový kyblíček od kečupu, jsem spokojený. Když jsou ale dva, je to signál, že něco není v pořádku a musí se na tom zapracovat,“ prozrazuje svůj „recept“.

Carvan se vyučil v Praze na Letné v restauraci U Sojků. Na vojně byl v Písku, ale protože v pražské Dukle chyběl kuchař, byl na tři měsíce odvelený právě na Julisku.

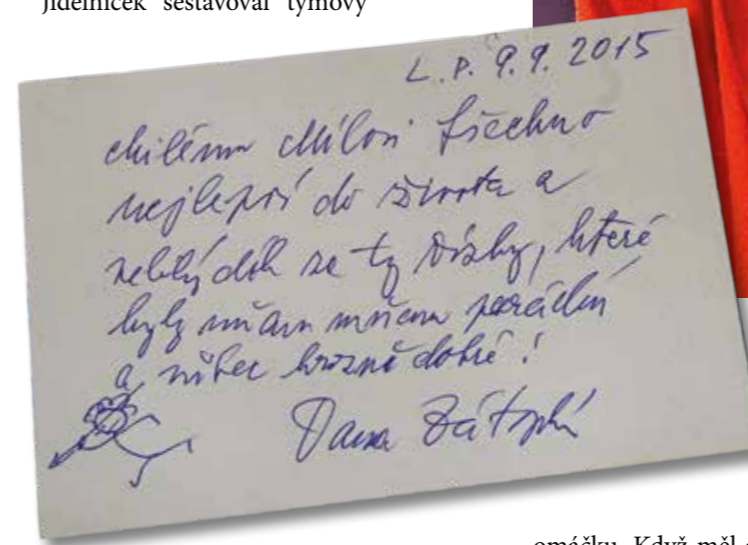
Když vyvářel ve Vonoklasech

„V roce 1977 jsem začal od nádobí a postupně jsem se dostal až k fotbalistům. Jezdíl jsem s nimi na soustředění do Vonoklas. V Dukle jsem pak zůstal nejen po zbytek vojny, ale i po ní. No, a najednou bylo ze tří měsíců 43 let,“ ohlíží se čilý penzista. Nepohyboval se však jen kolem fotbalistů. Vypracoval se rovnou na šéfkuchaře ve středisku.

Dřív sport příliš aktivně neprovozoval, ale vztah k němu měl. V Dukle si ho postupně rozšiřoval. Z osmdesátých let rád vzpomíná na slavné zápasy fotbalistů s Manchesterem United nebo Barcelonou.

Do Vonoklas vždycky odjel dva dny dopředu, aby pro dukláky všechno pečlivě nachystal. Další dva dny pro ně vařil. V den zápasu si společně sedli do autobusu a jeli na Julisku.

„Dobře se u mě najedli a pak výborně hráli. Byly to nádherné časy. Stadion byl vyprodaný, hrál se parádní fotbal. Kluci byli za trenéra Vejvody výborná parta. Skoro všichni prošli národním mužstvem,“ vzpomíná na éru Macely, Nehody, Samka, Gajdůška nebo Vízka. „Všem chutnalo, i když se tenkrát podávalo jen jedno jídlo. Jídelníček sestavoval týmový

lékař, a to bylo daný. Fotbalisti si nemohli vybírat.“

Dnes mají sportovci v jídelně v Dejvických na výběr jídel několik. „Záleží na každém, co může v určité době zkonsumovat. Třeba Roman Šebrle si rád dával tatarskou

Nový šéfkuchař Dukly Jan Zouhar

Duklu má od dvaceti let nadobro zapsanou v srdci. Rád vzpomíná, jak jezdil s vodními slalomáři. To bylo ještě v době, kdy se nebydlelo v hotelích, ale stanovalo v kempech.

Pro maso na jatka

„Pamatuji se, že když jsme byli jednou v Augsburgu, vyšlo to zrovna na moje narozeniny. Kluci mi natáhli vestu a šoupli mě do kanálu. Dneska mohu tvrdit, že jsem jediný český kuchař, který projel olympijský kanál od startu až do cíle,“ směje se.

Za čtyřicet let se toho v kuchyni hodně změnilo. „Vaříme z kvalitnějších potravin. Masa bylo málo a jezdil se pro něj „dvanáctrojku“ na jatka do Holešovic. Do auta mi naházeli půlky prasat a jelo se zpátky,“ připomíná dávné časy Carvan. „Dneska nám maso přivezou vykostěné a čisté. Byla jiná doba, to se nedá srovnávat. Teď to funguje úplně jinak. Jeden den zavolám a druhý mi přivezou přesně, co jsem chtěl.“

Vyhlášený klubový kuchař si pochvaluje, že v posledních letech měl v kuchyni výborné spolupracovníky. „To je asi nejlepší parta, co pamatuju. Už ale cítím, že potřebuju změnu. Trochu změnit tempo a ráno se podívat, jak se probouzí den,“ říká chlapík, který díky svému řemeslu poznal opravdové sportovní legendy jako manžele Zátokovy nebo Josefa Masopusta.

„S Pepíkem jsme si byli dost blízcí. Později jsem s ním jezdil i na vyšetření do Vinohradské nemocnice, když nikdo z rodiny nemohl,“ dodává o slavném fotbalistovi.

omáčku. Když měl ale před závody, tak ji vynechal. V tomhle je každý v Dukle profesionál,“ vypráví.

Těší se na zahrádku

Právě díky tomu, že nechybí při vydávání obědů, se Miloslav Carvan seznámil s celou plejádou slavných duklácků. Ať už s bývalými, z nichž někteří stále chodí do jídelny na obědy, současnými, nebo s těmi, kteří po nich převezmou štafetu.

„Měl jsem možnost být u toho, když začínali dobývat svět slavní desetibojaři Tomáš Dvořák a Roman Šebrle. Dostával jsem od nich informace z první ruky a všechno jsme probírali. Známe se s nimi od jejich šestnácti, sedmnácti let. A vydrželo to dodnes, i když už v Dukle nejsou,“ říká Carvan.

„Těším se na zahrádku, na svůj česnek a cibuli. Chci se věnovat vnučatům. Budu mít víc času na ping-pong. S kamarády hrajeme soutěž v rámci Prahy-západ. S vedením dukláckého fotbalu jsem ale domluvený, že jim budu jako dosud v klubovně na Julisce připravovat občerstvení pro VIP hosty,“ prozrazuje kuchař ze středočeských Úholiček.

Není divu, že se z něj za roky stal velký fanda fotbalové Dukly. „Jsem na všech domácích zápasech a s Günterem Bittengelem jezdíme i na venkovní. Ať to byla první, druhá nebo třetí liga. Objížděl jsem všechno, i krajský přebor, když se Dukla dostávala znovu nahoru,“ vypráví o své vášni.

Text: Milan Novotný (Pražský deník)

Foto: Ivana Roháčková

Sportovec tělem i duší

Ve čtvrtek 13. února 2020 ve věku 71 let navždy opustil řady českých veslařů olympijský medailista Karel Neffe starší. Náš veslařský sport v něm ztratil velkého srdcaře, který Československo reprezentoval neuvěřitelných čtrnáct let.

Narodil se sice v Praze, ale dětství a mládí strávil v Ústí nad Labem. Zde se také začal věnovat sportu, ovšem nikoliv veslování – Karel Neffe byl původně plavec a později, v dorosteneckém a juniorském věku, velmi nadějný vodní pólista. K veslování se ve svém mateřském klubu, TJ Chemička Ústí nad Labem, dostal vlastně až v juniorské kategorii, někdy mezi svým 17. a 18. rokem. Brzy se však prosadil i v tomto fyzicky velmi náročném sportovním odvětví, a když v roce 1969 na Mistrovství ČSSR málem porazili s Petrem Páskou na dvojce s kormidelníkem vycházející hvězdy světového veslování bratry Svojanovské, bylo jen přirozené, že krátce nato narukoval do Dukly Praha.

V armádním veslařském oddílu si odkrotit první rok základní vojenské služby, druhý pak už sloužil jako voják v další činné službě v hodnosti rotmistra, to vše pod přísným dohledem nestora Československého veslování Vojtěcha „Dědka“ Hvězdy. V roce 1971 však ještě s dalšími veslaři Duklu opustil a zakotvil ve veslařském klubu Blesk, kde působil pod vedením Stanislava Luska a kde setrval až do montrealské olympiády. V roce 1976 se pak do Dukly vrátil a spojil s ní zbytek své úspěšné veslařské kariéry, převážně jako svěřenec trenéra Jaroslava Starosty.

Jako nepárový veslař usedal Neffe nejčastěji do dvojek a čtyřek s kormidelníkem a do osmiveslic. V československé reprezentaci působil v letech 1971 až 1984, kdy se každoročně zúčastnil evropské či světové vrcholné veslařské akce, a jen jedinkrát se s lodí, v níž seděl, nedostal do finále. Jako člen veslařských posádek vybojoval celkem pět cenných kovů – bronz na OH 1972 v Mnichově a na ME 1973 v Moskvě (vždy na čtyřce s kormidelníkem s Otakarem Marečkem, Vladimírem Janošem, Františkem Provaníkem a Vladimírem Petříčkem), bronz a stříbro na MS 1977 v Amsterdamu a na MS 1978 na jezeře

Karapiro na Novém Zélandu (vždy na dvojce s kormidelníkem s Karlem Mejťou a Jiřím Ptákem) a stříbro na MS 1982 v Lucernu (na čtyřce s kormidelníkem s Janem Kabrhelem, Josefem Neštickým, Vojtěchem Caskou a Jiřím Ptákem).

Nejvíce si považoval bronzu z mnichovské olympiády, přičemž blízko k dalším olympijským medailím měl i na OH 1976 v Montrealu a 1980 v Moskvě, kde na čtyřce s kormidelníkem, respektive na osmiveslici obsadil pokaždé 4. místo. Účast na čtvrtých OH v řadě, které se konaly v roce 1984 v Los Angeles a kam byl na čtyřce s kormidelníkem rovněž nominován, mu, stejně jako ostatním československým sportovcům, byla ze známých důvodů odepřena.

Pověstná byla jeho dlouhodobě vysoká a vyrovnaná výkonnost. „Karel byl neuvěřitelný profesionál, který nic neošidil, borec, který uměl zajet úplně všechno, a obrovský bojovník,“ vzpomíná na svého partáka z lodí a později i trenéra kormidelník Jiří Pták. A otcovu charakteristiku doplňuje jeho syn, Karel Neffe mladší: „Byl to extrémně tvrdý chlap, strašně přísný na sebe i na své okolí. K jeho nátuře patřilo nikomu a ničemu neustupovat.“

V roce 1984 ukončil Neffe svoji aktivní sportovní dráhu a hned se pustil do trénování. Ani tam na sebe úspěchy nenechal dlouho čekat. Posádky, které vedl v Dukle a v reprezentaci, se zúčastnily OH 1988 v Soulu a 1992 v Barceloně, na světových šampionátech pak jeho svěřenci získali stříbro v roce 1989 na slovinském jezeře Bled (čtyřka s kormidelníkem Dušan Macháček, Michal Šubrt, Pavel Menšík, Dušan Vičík – Jiří Pták) a bronz v roce 1991 ve Vídni (dvojka s kormidelníkem

Dušan Macháček, Michal Dalecký-Oldřich Hejdušek).

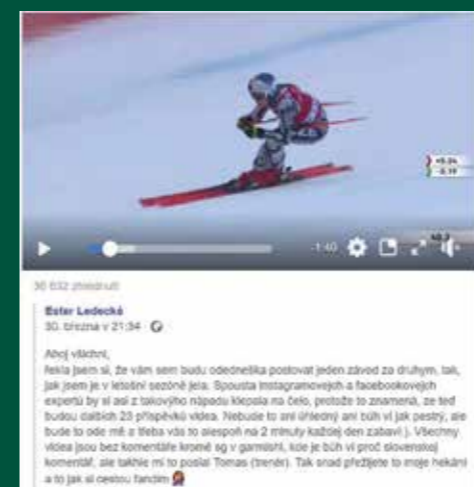
Po barcelonské olympiádě Neffe veslařské prostředí opustil a začal podnikat ve stavebnictví. Po čase se ale k trénování zase vrátil, hlavně kvůli svým dětem Ireně a Karlovi, které šly v otcových stopách a z nichž se stali rovněž úspěšní veslařští reprezentanti. V roce 2006 byl jmenován ústředním trenérem mládeže Českého veslařského svazu a svoji trenérskou dráhu později završil v Roudnici nad Labem, kde několik mládežnických posádek tamního veslařského klubu dovedl k titulům mistrů republiky.

Náhlý odchod české veslařské legendy leckoho zaskočil. Jiří Pták, který Neffeho navštěvoval v nemocnici, o něm prohlásil: „Byl to dobrý kluk a kamarád, byli jsme si blízcí věkem a vždycky jsme si rozuměli. Prožili jsme spolu nádherné období, na to se prostě nedá zapomenout.“ A Karel Neffe mladší dodává: „Byl to perfekcionista, ale jen díky tomu to v životě dotáhl tam, kam chtěl, ať jako sportovec a trenér, nebo jako podnikatel. Do čeho se pustil, v tom byl úspěšný. Býval na mě velmi přísný, ale vždycky byl mým vzorem.“

Text: Pavel Nekola
Foto: veslo.cz

Sport pod rouškou koronaviru

Jak trénovat, když existují omezení? Jak si udržet trochu formu? V těchto dnech tento problém řeší řada sportovců. Omezeně trénují ale i pomáhají v této těžké době. Mnozí připravují videa, jak trénovat doma, na zahradě. Někteří ale i šíjí roušky...

Vzkaz na facebooku od kladivárky Kateřiny Šafránkové – Tak jo, máme tu jeden experiment na téma roušky. Už s ní chodíme téměř všichni a kdyby ne, tak se stačí stavít u mojí garáže 😊 mám několik variant co se může dít...ale budu doufat, že alespoň některou z nich si vezme někdo, kdo ji potřebuje.

sportovců ASC DUKLA za leden–březen 2020

Sportovní akce	zlato	stříbro	bronz	celkem
Mistrovství Evropy	1	–	–	1
Zimní olympiáda mládeže	–	–	1	1
CELKEM	1	–	1	2

Světový pohár (celkově):

2. Ester Ledecká (lyžování – alpské disciplíny, sjezd)
3. Ester Ledecká (lyžování – alpské disciplíny, alpská kombinace)
3. Kateřina Nash (cyklistika – cyklokros)
4. Eva Samková (snowboarding – snowboardcross)

Tituly mistra ČR: 4 seniorské

VoZP

VOJENSKÁ
ZDRAVOTNÍ
POJIŠŤOVNABeneFit
K L U BV LÉKÁRNÁCH
VÝHODNĚJI

SLEVA 15 %

v síti Moje lékárna
na produkty české
značky Galmed

mojelékárna+

Staňte se klienty VoZP
a začněte ihned využívat výhod BeneFit Klubu.

info@vozp.cz
 844 888 888
 www.vozp.cz

